

FRANZ SPIRAGO

Čistilište

Edicija Mihael

Čistilište

Naslov originala:
Die Leiden und Freuden des Fegfeuers,
Prag 1936.

U skladu s dekretom Pape Urbana VIII i uredbom II Vatikanskog Sabora pisac izjavljuje da ne želi preteći sud Crkve, kome se potpuno podvrgava. Riječi „ukazanja, poruke, čudesa" i slično imaju ovdje vrijednost ljudskog svjedočenja.

Izdavač
SION ZAGREB

Design
Miro Glavurtić

Tisak
MULTIGRAF Zagreb

Naklada
1000 kom.

Naručuje se kod
SION, 10000 ZAGREB
Trg kralja Tomislava 17

CIP - Katalogizacija u publikaciji
Nacionalna i sveučilišna biblioteka, Zagreb

UDK 236.5

SPIRAGO, Franz
Čistilište / Franz Spirago;
pripremio i dodatak napisao Bogdan
Cvetković. - Zagreb : Sion, 1996. - 64
str.; 20 cm. - (Edicija Mihael)

Prijevod djela: Die Leiden und Freuden des Fegfeuers.

ISBN 953-96886-0-4

960610048

ČISTILIŠTE

Prof. Franz Spirago

Pripremio i dodatak
napisao
fra Bogdan Cvetković

SION
ZAGREB
1996

Albrecht Dürer
Drvorez iz 1511.

Sadržaj

ska Rimska (50). Sv. Katarina Denovska (51). Sv. Terezija Avilska (51). Sv. Marija Magdalena de Pazzi (52). Sv. Filip Neri (53). Marija Villani (53). Sv. Margareta Marija Alacoque (54). Gašpar iz Olidena (55). Bl. Marija Krescencija Höss (55). M. A. J. Lindmayer (56). Ana Katarina Emmerich (58). Ana Marija Taigi (59). Bl. Marija Eugenija de Smet (60). Sv. Gemma Galgani (61). Josipa Menendez (62).

EDICIJA MIHAEL

Uređuje
Miro Glavurtić

Dosad izašle knjige:

VELIKI ZNAK 1
VELIKI ZNAK 2
VELIKI ZNAK 3
VELIKI ZNAK 4
VELIKI ZNAK 5
SATANA
PAKAO
ČISTILIŠTE

Predgovor

Već godine 1938. pojavile su se knjige koje su nastojale prikazati čistilište ružičasto i više od toga s očitom odbojnošću prema izrazima "čistilište siromašne duše". Zato je korisno obraditi temu čistilišta iscrpno na temelju Tridentskog katekizma, izjava crkvenih učitelja i svetih osoba koje su primale od Boga izvanredne objave. Mnogi su biskupi priopćenja ovih časnih osoba ne samo savjesno provjeravali nego i ove vjerodostojne spise toplo preporučivali čitateljstvu. Znali su da će tek onda svatko tko čita i razmisli moći donijeti ispravan sud.

U ovom prikazu se češće navodi ova literatura kojom sam se služio

1. Katekizam prema zaključcima Tridentskog koncila, Manz u Regensburgu 1872, str. 468.

2. Dr Keppler, biskup u Rottenburgu, Propovjedi o siromašnim dušama, Herder u Fraiburgu i Bresgau 1913, str. 207.

3. Schmöger, Život Katarine Emmerich, 2 sveska, I - 1867, II - 1870. Herder u Freiburgu

4. Spirago, Katarina Emmerich, Acken u Lingenu 1923.

5. Barthel, Klara Moes (+1895), Samostan dominikanaca u Limpersbergu, Luxemburg, 1908.

6. Dr Hans Heim, Kolumba Schonath, (+1726), Gores u Bambergu, 1922.

7. P. Nock, Marija Lindmayer (+1726), Pustet u Regensburgu, 1887.

8. P.Paul iz Molla (+1896), Stenger kod Bolchena, Lothringen, 1918.

9. Molz, Barbara Pfister (+1909), tiskara za hodočašća u Speyeru, 1928.

10. Hartmann, Sestra Porođenja (Nativitas + 1798) Dunkelberg u Heiligenstadt, 1865.

11. Darbins, Maria Lataste (+1847), Pustat u Regensburgu, 1872.

Neka Svemogući Bog blagoslovi ovaj prikaz da bi po njemu siromašne duše u čistilištu dobile mnogo prijatelja i dobročinitelja.

profesor Franz Spirago, Prag

Napomena: u navođenju prvi broj označava djelo, zatim je svezak ili odmah strana.

Čistilište

I Posebni sud

1. Svaki čovjek dolazi nakon smrti pred Božji sud

Sv. Pavao piše: "Ljudima je određeno jedamput umrijeti - potom dolazi smrt (Heb 9,27). Taj sud se zove poseban, jer se održava nad svakim čovjekom. Kod općeg suda, koji će se održati nad cijelim svijetom na sudnji dan, morat će se pojaviti svi ljudi pred prijestoljem Božjim. Kod svakog posebnog suda presuda se izvršava odmah.

Prema sudu Crkve u Nebo dolaze oni ljudi koji nakon krštenja nisu griješili i oni koji su griješili, ali su svoje grijehove potpuno bez odgađanja okajali. Oni koji su umrli sa bilo kojim smrtnim grijehom odlaze zauvijek u pakao (Sabor u Lyonu 1274), jer ništa nečisto ne može ući u Kraljevstvo nebesko (Otkr 21, 27). Duše onih ljudi koji su umrli bez smrtnog grijeh, a ostale lake nisu u cjelini okajali, odlaze na izvjesno vrijeme u čistilište.

2. Nakon posebnog suda duše mnogih ljudi dolaze u čistilište

Njemačka riječ za čistilište "das Fegfeuer" označava vrstu patnje duša, koje "kroz oganj" dolaze do blaženstva (1 Kor 3,15). Da u mjestu čišćenja postoji kazna ognjem tvrde: sv Ambrozije, sveti papa Grgur Veliki i sveti Toma Akvinski. Sveti Bonaventura i teolog Suarez su mišljenja da je u čistilištu po žestini ista vatra kao u paklu. Origen (+ 254) kaže da mnogi postaju blaženi kroz vatru, kako bi se odstranilo olovo koje je kod njih pomiješano te ostalo čisto zlato. Tridentinski katekizam nas uči: "Postoji čisti-

lišna vatra, gdje određeno vrijeme trpe pobožne duše kako bi se pročistile te bi im se otvorio ulaz u Vječnu Domovinu, u koju ne može ući ništa nečisto". Da duhovi mogu trpjeti kazne vatrom slijedi već iz slijedećih Isusovih riječi koje će On uputiti svim odbačenicima: "Odlazite od mene, prokleti, u oganj vječni, pripravljen đavlu i anđelima njegovim!" (Mt 25,41). Tko se čudi nad tim kako duša, dakle duhovno biće, može trpjeti vatrene muke, neka promotri riječi svetoga kardinala Bellarmina: "Ako duh (naša duša) može biti povezan sa tijelom, tako isto može duh biti vezan i sa ognjem da bi pretrpio kaznu. Zašto Bog ne bi mogao duši odijeljenoj od tijela probuditi iste osjećaje koje je mogla još prije osjećati djelovanjem ognja na tijelo!"

Sveti biskup Grgur Nazijazenski (+ 389) naziva čistilište "krštenje ognjem", jer ono ostvaruje čišćenje kao krštenje. Tertullijan, svećenik u Kartagi (+ 240) daje čistilištu ime "prolazni pakao", jer su tamo boli slične paklenim, ali nisu vječne. Neki nazivahu čistilište nekom "vrstom predpakla", jer tamo duše čekaju na otkupljenje, kao što su nekada čekali pravednici u predpaklu. Čistilište se može usporediti i sa zatvorom, jer tamo duše čekaju tako dugo dok ne isplate i posljednji obol (Mt 5,26). Čistilište se s pravom može nazvati mjestom milosti, jer tamo mogu grešnici, kojima je Bog oprostio, trpljenjem podmiriti svoje dugove. No neispravno je čistilište nazivati "predvorjem Neba", jer je mjesto pred Nebom pravi Raj a ne mjesto čišćenja.

Na pitanje: zašto tako mnogo ljudi odlazi u čistilište i još k tome vjerojatno na dugo vrijeme, odgovara službenica Božja Maria Lindmayer ovim riječima: "Najveći broj ljudi žive kao djeca svijeta te se malo brinu za blaženstvo, zato dolazi tako mnogo duša u čistilište na dugo vrijeme. Uvreda Boga je velika stvar. Stoga sve što nije na Zemlji namireno mora biti okajano tamo. Duše u čistilištu su mi pokazale kako se na drugom svijetu svaka stvar procijeni i odvagne".

Čistilište nije samo mjesto Božje Pravde nego i dar Božjeg milosrđa. Časna službenica Božja Klara Moes kaže: "Postojanje čistilišta možemo zahvaliti samo neizmjernom Božjem milosrđu. Kada Božje milosrđe ne bi nadmašilo njegovu Pravednost, tada duše u čistilištu ne bi mogle postići sreću" (5,219).

3. U čistilištu se najprije daje zadovoljština vremenitih kazni za već oproštene smrtne grijehe, a poslije toga za lake grijehe i sklonosti prema grijehu

Nakon odrješenja grešnika koji se valjano ispovijedio i iskreno pokajao, prema zaključku svetog Bonaventure, vječna kazna biva zamijenjena vremenitom. Ovdje Bog nastupa kao kralj koji smrtnu kaznu pretvara u višegodišnju kaznu zatvora. Sveti Augustin se ovako obraća Bogu: "Ti nećeš ostaviti nekažnjenima grešnike kojima si oprostio". A sveti Bernardo kaže: "To je kao kod ljudskog tijela, nakon rana ostaju ožiljci". Nisu bez razloga grijesi u Očenašu nazvani dugovima. Kao što se dugovi moraju namiriti, tako se i zadovoljštinom brišu grijesi. Vremenite kazne za grijehe mogu se podmiriti i ovdje na Zemlji: molitvom, postom, milostinjom, strpljivim podnošenjem tegoba u životu, posebno strpljivošću u bolesti, predanjem Bogu na smrtnom času (1, - 14, gl. 9 kan. 13). Kazne za grijehe mogu se ublažiti ili poništiti valjanim korištenjem oprosta. U slučaju da se kaznama za grijehe nije u cijelosti podmirilo na Zemlji mora se ostatak zadovoljiti u čistilištu. Zadovoljštine koje se daju nakon smrti ne mogu se uspoređivati s pokorničkim djelima na Zemlji. Sveta Katarina Đenovska (+ 1510) kaže: "Tko okaje svoje grijehe u ovom životu taj sa malo para plaća tisuće dukata, a tko odgađa plaćanje za vječni život taj tisućima dukata podmiruje malo sitniša".

Također za lake grijehe, za koje nije zadovoljeno u ovom životu, mora se dobro platiti u čistilištu. Ova spoznaja ozbiljno opominje. Mnogi ljudi imaju loš običaj da lakoumno izgovaraju ime Božje i sveta imena Isusa i Marije. U čistilištu će gorko požaliti što su nepromišljeno ili još gore sa šalom i ruganjem spominjali ova presveta imena. Marija Lataste (+ 1847), koja je u Sacre-Coeur u Parizu primila mnoge objave, kaže: "Kroz plamen čistilišta moraju ići oni koji su se u smrtnom času našli u stanju lakih grijeha, da bi ih mogli okajati prije ulaska u Nebo" (11, III, 12, 6). Sestra Nativitas razjašnjava: "Mnogi se nalaze u čistilištu zbog malih pogrešaka, zbog suvišnih riječi, loših pogovora, zlog raspoloženja, nestrpljivosti, a neki zbog nesavršenosti... Bog spaljuje i najmanje grešne niti, zato da nikakav trag od grijeha ne zablati svetost njegova doma" (10, 844).

Da Bog kažnjava i male pogreške potvrđuje kazna židovskog svećenika Zaharija, koji nije povjerovao anđelu - odmah je zanije-

mio (Lk 1, 20). Tako je i Mojsije zbog nepromišljene riječi ostao bez mogućnosti da uđe u obećanu zemlju (Izl 20, 10).

Također i sklonost grijehu, tj. prekomjerna navezanost na stvorenja i zemaljska dobra kao i zemaljske radosti, biti će iz duše spaljene u čistilištu. Ljudi koji su bili neumjereni kod jela i pila, oni oholi, škrti, zavidni, lijeni, moraju se nakon smrti čistiti. Kroz gorko trpljenje moraju se duše osloboditi od neuredne ljubavi prema zemaljskim stvarima i radostima.

II Duše u čistilištu

Duše u čistilištu se s pravom nazivaju "siromašne duše", tj. duše potrebne pomoći.

Duše u čistilištu zavređuju duboko sažaljenje, iako su sigurne u postignuće blaženstva.

1. Duše u čistilištu ne mogu, kako je to bilo moguće na zemlji, vršenjem dobrih djela zadovoljiti Božjoj pravdi, nego samo trpljenjem. Po riječi Kristovoj, za njih je nastupila noć (Iv 9, 4) u kojoj više nitko ne može raditi. Duhovito se izrazio biskup rotemburški dr Paul Keppler: "Sat čistilišni ima uvijek isti takt: Trpjeti, čekati! Trpjeti, čekati! To je bezutješna monotonija koja bi uspavala kada bi duše mogle spavati, ali boli ne dopuštaju sna" (2, 82).

2. Patnja duša u čistilištu ostaje bez zasluge, nemaju nagradu u Nebu. Ljudi na zemlji mogu za strpljivo podnesenu patnju očekivati nagradu u Nebu. Starozavjetni Propovjednik kaže: "Mrtvi ne znaju ništa, niti imaju više nagrade ..." (Pro 9,5). Prema svetom Jeronimu, ne daje se poslije smrti više prilika da se vrše dobra djela.

3. Patnje u čistilištu su neusporedivo veće od patnja na Zemlji; tako misle istaknuti crkveni naučitelji. Sveti Augustin kaže da je vatra u čistilištu gora od svake druge kazne na ovom svijetu (*Govor o čistilišnoj vatri*, 37,3). On još tvrdi da su kazne u čistilišnoj vatri teže od muka mučenika (*Govor*..., 42). Isto tvrde: Sv. Bernard, Sv. Grgur Veliki, Sv. Anzelmo, Sv. Bonaventura. Sveti Toma Akvinski kaže da je čistilišni oganj identičan onom u paklu (4, 21, 2). Ista vatra koja muči proklete - čisti duše u čistilištu. Sv. Bonaventura i teolog Suarez kažu da je jednaka vatra u paklu i čistilištu. Sv. Magdalena de Pazzi izvješćava da je njezin brat trpio

čistilišne kazne, te kako su muke mučenika ljupki perivoj prema patnjama u čistilištu. Sveti Toma Akvinski potvrđuje: "Najmanja kazna u čistilištu nadvisuje sve muke ovoga svijeta" (4 Dist. 21, 1, 1).

Gori je položaj duša u čistilištu nego položaj prosjaka. Prosjaci mogu moliti pomoć od bližnjih, ali duše u čistilištu to više ne mogu. Duše u čistilištu mogu samo strpljivo i predano trpjeti. Samo u izvanredno rijetkim slučajevima dopušta se kojoj duši da zamoli pomoć na Zemlji.

Najgore je dušama onih ljudi koji su bili izvan Katoličke Crkve jer im ne mogu biti od koristi zagovori i milosti koje su sastavni dio blaga Kristove Crkve. Sveti Augustin kaže da se Tijelo Kristovo žrtvuje samo za one koji su udovi Kristova mistična tijela (*O molitvi*, 1, 9). Službenica Božja Katarina Emmerich kaže da oni koji nisu bili članovi Katoličke Crkve imaju u čistilištu mjesta u kojima više trpe. Njima ne dolazi nikakva pomoć od svetih misa i od molitava Crkve za preminule. Osobito treba žaliti duše u čistilištu onih iz drugih religija, za koje njihovi ne mole, jer ne vjeruju u postojanje čilistišta. Takvi drže da vršenje dobrih djela i molitve ne pružaju nikakve koristi njihovim preminulim pa misle da je sve to suvišno. Dobro djelo vrši katolik koji se moli i prinese dobra djela za duše pokojnih, tih posvemašnjih siromaha. U bilješkama Marije Lindmayer čitamo: "Bog mi je dao veliko svjetlo o dušama koje za života nisu pripadale Katoličkoj crkvi. Mnoge od njih nisu zauvijek izgubljene. Bile su nedužne i postigle su blaženstvo budući da nisu imale sposobnost da shvate. Bog im je na kraju života dao milost kajanja, koja je bila dovoljna za postignuća blaženstva, te su prošle prag vječnosti u Božjoj milosti. Nije rečeno da bi ove duše s one strane bile lišene svake pomoći. Krist mi je rekao: ‚Činiš posve dobro kad moliš za ove duše' ".

III Radosti duša u čistilištu

Duše u čistilištu nisu posve bez radosti

1. Duše u čistilištu primaju povremeno utjehu od svetih anđela dok neke čak od Majke Božje

Sveta Franciska Rimska kaže da anđeo čuvar prati dušu u čistilište i da je često posjećuje, da bi ju svojom nazočnošću i nagovorom utješio. Također anđeo onima koji su još na zemlji

nadahnjuje dobre misli, da mole za duše u čistilištu, za duše pokojnika, te da daju za njih prikazati svete Mise. Zatim anđeo te molitve vjernika donosi pred Boga. A kad nastupi čas otkupljenja, tada anđeo čuvar vodi dušu o Nebo. Sveta Crkva naznačava prisutnost anđela uz pokojne u molitvi prilikom sprovoda: "U Raj primili te anđeli: na dolasku tvojem primili te mučenici, i odveli te u sveti grad Jeruzalem. Zbor anđeoski te primio i ti s Lazarom, nekoć ubogim, imao pokoj vječni" (Red sprovoda br. 69)

Lijepo primjećuje prof. Bernhard Bartmann u svojem spisu "U Prednebu" : "Duše u čistilištu primaju od svojih anđela čuvara priopćenja i obavijesti iz samog Neba, o njegovoj ljepoti, divoti i sjaju, osobito o silnoj sreći koja ispunja dušu pri gledanju Boga. Zaista možemo kazati da i u čistilištu svijetli sjaj Božjeg sunca, ako i ne tako jasno kao u Nebu, ali ipak čišće nego nama na zemlji" (*Im Vorhimmel*, Kevelaer 1935, Butzon, str 25.)

2. Zagovorne molitve vjernika na zemlji također razveseljuju duše u čistilištu.

Ove su molitve balzam koji ublažuje njihove boli i skraćuje njihove kazne. Suarez i drugi crkveni naučitelji kažu da anđeli priopćuju dušama u čistilištu tko za njih moli. Ako rođaci i zaborave za svoje pokojne, ne ostaju ovi bez pomoći, jer Katolička crkva kod svake svete mise sjeća se svojih preminulih članova i moli za njih. Ova je molitva sigurno korisna pokojnima.

3. Duše u čistilištu se nalaze u trajnoj molitvenoj vezi s Bogom.

Biskup Keppler kaže: "Molitve i pobožne pjesme su slatka glazba, koja također rasvjetljuje ovu sumornu tamu" (2, 83).

4. Osobitu radost imaju duše u čistilištu kad se neka duša oslobodi iz njihove sredine i uđe u Nebo.

Službenica Božja Katarina Emmerich objašnjava: "Nemoguće je izreći kakvu radost i utjehu prime duše koje su ostale, kada se pojedina duša oslobađa, da bi ušla u Nebo.".

5. Duše u čistilištu nisu bez ufanja (nade) te se raduju nebeskoj radosti, koja će im prije ili kasnije pasti u dio.

Duše u čistilištu radi predstojećeg otkupljenja podnose strpljivo i Bogu predano svoje boli, kako su svoje muke podnosili sveti mučenici, koji su po mukama znali doći do nebeskog blaženstva.

6. Duše u čistilištu se vesele i stoga jer ne mogu više griješiti te nisu više podložne kušnjama prema grijehu.

Njihova je volja sada savršeno u skladu sa Božjom voljom. Zato one trpe s velikim strpljenjem. Po tome se ovo mjesto razlikuje od pakla gdje vlada samo očaj i gdje se mogu čuti izljevi bijesa. Sveta Katarina Denovska kaže: "Volja duša u čistilištu je jednaka s voljom Božjom. Te duše ne zovu svoje boli kaznama, niti svoju muku smatraju kaznom. Smireno i predano su podložne Božjoj odredbi i izvršuju je čistom ljubavlju. To poštovanje je čašćenje velikog Božjeg milosrđa, koje dušama u čistilištu pruža mogućnost brisanja sviju mrlja, s kojima se ne mogu pojaviti pred Božjom Pravednošću. Duše u čistilištu se također mogu zvati svetima, jer su pune ljubavi prema Bogu i izgaraju više od čežnje da gledaju Božje lice i da ga uživaju - nego li što gore od ognja muke." Marija Lindmayer objašnjava: "Zadovoljstvo duša u čistilištu s njihovim bolima mogla bih poželjeti sebi i svim ljudima, u našim bolima i u našim protivštinama, jer se tada nigdje na zemlji ne bi moglo naći nestrpljivosti."

Službenica Božja Katarina Emmerich kaže da se dušama u čistilištu primjećuje na licu neizreciva radost pri spomenu na Božje milosrđe i na njihovo oslobođenje koje im predstoji (4, 105). Časna Klara Moes kaže: "Duša koja ide u čistilište vidi kod Posebnog suda Božje lice. Zato ga duša ljubi s najčišćom i najsavršenijom ljubavi. Ta ljubav budi u njoj najžarču čežnju da ga ponovno vidi i uživa." (5, 214). Slično objašnjava i franjevka Marija Fidelis Weiss: "Čim se duša odijeli od tijela vidi ona dragog Boga u svem njegovom veličanstvu i krasoti. To traje samo jedan čas. Bog je tada odredi za čistilište pa tim časom počinje njezino mučeništvo. Duši ostaje spoznaja o Božjoj uzvišenosti. Duša je sasvim predana Božjoj volji te ne želi izići iz čistilišta prije nego što se potpuno očisti..."

IV Pružanje pomoći

1. Mi na Zemlji možemo pomoći dušama u čistilištu vršeći dobra djela za njih.

Tridentinski Sabor se izričito izjasnio, na svojoj 22. sjednici, da se dušama u čistilištu može pomoći zagovorom vjernika, a osobito svetim misama. Tridentinski katekizam kaže: "Mi moramo u najvećoj mjeri hvaliti i zahvalno slaviti neizmjernu dobrotu i milinu Božju, što nam je dozvoljeno da mi jedni za druge možemo pružiti zadovoljštinu" (1, -2, 5, 75). Kršćani katolici na

zemlji, duše u čistilištu i sveti u Nebu čine zajedno veliku Božju obitelj koje mi u Apostolskom vjerovanju ispovjedamo izričajem "općinstvo svetih", budući da su svi članovi posvećeni krštenjem. Svi se članovi ovog općinstva mogu uzajamno pomagati. Stoga možemo i mi na zemlji pomoći dušama u čistilištu molitvama i dobrim djelima. Dobra su djela, prema riječima svetog Ciprijana, otkupnina za naše grijehe. Sveti Augustin kaže: "Molitva je ključ kojim mi otvaramo vrata Neba dušama u čistilištu." Da molitva koristi preminulima potvrđuje nam primjer iz života svete Perpetue (mučenice u Kartagi, 202. godine). U jednom pismu iz tamnice izvjestila je, da je imala san u kojem je vidjela sedmogodišnjeg brata Diokrata na nekom mračnom mjestu. Bio je blatan i užasno žedan. Kada se svetica probudila počela je usrdno moliti za brata. Slijedeće ga je noći vidjela u snu. Bio je kod jednog izvora iz kojeg je mogao piti, izgledao je vedar i zadovoljan, samo je na licu imao jedan ožiljak. Time joj je pokazano da je pomogla bratu molitvom. Osobiti sni nisu česti, ali ih Bog daje, kao Josipu u Egiptu, da bi dao ljudima obavijest o nekoj važnoj stvari koja će se dogoditi u nekoj bliskoj ili daljoj budućnosti. Bog je rekao Mojsiju da On govori prorocima i u snu (Br 12, 6). Što se tiče molitve, Bog više gleda na njezin žar nego li na duljinu. Isus Krist je kazao svetoj Gertrudi: "Jedna jedina riječ izrečena iz dubine srca ima veću moć i učinak za spasenje duša iz čistilišta nego izgovaranje velikog broja psalama i molitava bez skrušenosti. Slično kao što se radom zaprljane ruke bolje očiste sa manje vode nego razljevanjem puno vode."

Veću snagu od molitve ima milostinja. Stoga sveti Toma Akvinski kaže da milostinja ima veću moć zadovoljštine, jer je u njoj čin ljubavi prema bližnjemu. Ovdje se ispunjavaju riječi Svetog pisma: "Milosrđe likuje nad sudom" (Jak 2, 13). Također i post je djelotvorniji od molitve, jer je teži.

Mi možemo i primjenom oprosta pomoći dušama u čistilištu. Crkva je izričito kod mnogih oprosta naznačila da se mogu primjeniti za duše u čistilištu. Njihova se primjena ne ostvaruje na način kao u ispovjedaonici, gdje nakon skrušene ispovjedi slijedi odrešenje, nego kao zagovor, gdje se traži blago Crkve s molbom da Bog bude milostiv prema preminulom. Crkva nema vlast nad preminulim, kao nad vjernicima na zemlji. Crkva se zauzima za pokojne moleći Božje milosrđe. Mnoge oproste možemo dušama pribaviti na dušni dan (2. XI) te na druge svetkovine.

Dušama u čistilištu se mnogo može pomoći prikazivanjem svete mise.

Također je djelotvorno sredstvo za pomoć dušama u čistilištu prikazivanje Predragocijene Kristove krvi. Časna Klara Moes kaže: "Čim više sam prikazivala Nebeskom ocu Predragocijenu krv njegovog jedinorođenog Sina - time je bio lakši i blaži položaj duša u čistilištu. Duša za koju se prinosila Kristova krv, prema našem računu, barem četvrt sata bila je pošteđena od čistilišne vatre. Nakon ove bezbolne pauze, vratila bi se boli, koje su često bile blaže." (5, 198).

Dušama u čistilištu mnogo pomaže također prikazivanje Isusove smrtne tjeskobe u Getsemaniju. Sestra Nativitas izvještava: "Naš Gospodin dao mi je razumjeti, kako se dušama u čistilištu može djelotvorno pomagati prikazivanjem Vječnom ocu sve ono što je Spasitelj pretrpio znojivši se krvlju na Maslinskoj gori. Samo jedan takav vapaj je od neprocjenjive vrijednosti" (10, 322).

Dušama u čistilištu pomaže i kada se za njih prikaže sveta pričest. Časna Klara Moes kaže: „Iz mističnog iskustva nije poznato da su sveta misa, sveta pričest i prikazivanje Predragocijene Kristove krvi najdjelotvornija otajstva koja pomažu dušama u čistilištu" (5, 196).

Barbara Pfister tvrdi da molitva svete krunice je jedno od sredstava, koje pomaže preminulima. "Ova je molitva osobito draga Majci Božjoj te je Gospa neće prečuti" (9, 21)..

Da li je korisnije moliti za obraćenje grešnika ili za duše u čistilištu? Taj problem je razriješio sveti Toma Akvinski: "Zagovori za preminule su Bogu miliji od onih za grešnike, jer se duše u čistilištu nalaze u većoj nevolji, a same si ne mogu pomoći." Najbolji bi savjet glasio: treba se moliti za duše u čistilištu sa željom da se one kod Boga zauzmu za obraćenje grešnika.

Posebno se preporučuju strelovite molitve koje su popraćene oprostima:

- "Blagi Gospodine Isuse, podaj im vječni mir!"

- "Gospodine, daj im vječni mir i neka im svjetli vječno Svjetlo. Počivali u miru. Amen."

- "Molimo Te da dođeš u pomoć dušama u čistilištu, koje si otkupio Svojom predragocijenom Krvi..."

2. *Tko je puno pomagao duše u čistilištu na zemlji, taj će biti malo u čistilištu, ili neće uopće trpjeti*

Tko pomaže duše u čistilištu postići će milosrđe kod Boga, prema Kristovoj riječi: "Blago milosrdnima: oni će zadobiti milosrđe!" (Mt 5, 7). Biti će nagrađeni prema Isusovom obećanju: "Mjerom kojom mjerite, mjerit će vam se" (Mt 7, 2). Od osobite koristi će dobročiniteljima duša u čistilištu poslije njihove smrti biti molitve Crkve za preminule. Za dobročinitelje poslije njihove smrti zauzeti će se duše koje su zaslugama dobročinitelja ušle u Nebo, jer one ne zaboravljaju dobročinstva niti su nezahvalne. Oni koji se nikada ne sjete duša u čistilištu i koji su zaboravili preminule, ni njih se nitko neće sjetiti u molitvama. Kardinal Kajetan kaže: "Onima koji su u ovom životu zaboravili preminule, neće donositi ploda molitve prinesene za njih, kao ni dobra djela. Tako će u čistilištu Božja pravda kazniti one koji su bili nemilosrdni i tvrda srca."

3. *Duše u čistilištu će se pokazati zahvalnima svojim dobročiniteljima*

Krivo je mišljenje onih koji misle da duše u čistilištu ne znaju ništa, pa ne znaju tko moli za njih. Sveti Augustin kaže, da duše u čistilištu mogu znati posredstvom Božje objave što se događa na Zemlji - ukoliko im je korisno ovo znanje. Suarez i drugi naučitelji smatraju da anđeli priopćavaju dušama u čistilištu tko za njih moli na Zemlji i što se događa u njihovim obiteljima. Otac Pavao iz Molla tvrdi čak: "Duše u čistilištu saznaju za svađe u njihovim obiteljima na Zemlji pa ta spoznaja povećava njihove boli" (8, 150). Sveti arški župnik Ivan Vianej objašnjava: "Kad bi se znalo koliku moć imaju na Božje Srce čistilišne duše, kakve se milosti mogu dobiti njihovim zagovorom, ne bi ih se tako često zaboravljalo. Za njih se treba mnogo moliti, pa će se one puno moliti za nas." Priorica Klara Moes tvrdi: "Duše u čistilištu, a još više nakon svog ulaska u Nebo, čine puno svojim zagovorom za svoje plemenite dobročinitelje" (5, 217). Da duše u čistilištu mole za svoje dobročinitelje tvrdi službenica Božja Katarina Emmerich ovim riječima: "Ako netko za duše u čistilištu moli ili trpi - odmah im koristi pa su duše tada tako radosne, blažene i zahvalne. Kad ja za njih prikazujem svoje boli, one odmah mole za mene" (3, 177). Petar Pavao iz Molla kaže da su mu se došle zahvaliti duše koje su njegovim molitvama oslobođene (8, 152).

4. Zazivanjem duša u čistilištu mi u svojim potrebama možemo postići pomoć Božju

Sveta Katarina Bolonjska (+ 1463), čije neraspadnuto tijelo počiva u crkvi klarisa u Bologni, je izjavila: "Često sam morala dugo čekati da me usliše sveti u Nebu, ali odmah sam postigla ono što sam molila po zagovoru duša u čistilištu." Drugom zgodom je rekla: "Ako sam htjela sigurno postići neku milost, tada bi se obratila molbom dušama u čistilištu, da one tu stvar prenesu našem Nebeskom ocu i odmah sam osjetila da njihovom zagovoru imam zahvaliti na brzom uslišanju onog što sam molila." Marija Lindmayer pruža objašnjenje zašto je molitva duša u čistilištu tako uspješna: "Kad duše u čistilištu mole pomoć za nas, slijedi brzo uslišanje. To slijedi iz činjenice, da nas Bog uslišava zbog svoje velike ljubavi prema tim siromašnim dušama." Evo jednog zanimljivog primjera brzog zagovora duša u čistilištu: Isusovac Jakov Montfort dao je godine 1649. tiskati u Kölnu knjižicu o dušama u čistilištu u tiskari Wilhelma Friessena u Kölnu. Sadržaj te knjižice je trebao potaći ljude na samilost prema dušama u čistilištu. Štampar bi nedjeljom često uzimao u ruke i čitao o dušama u čistilištu. U rukopisu je stajalo, kako je zazivanje duša u čistilištu i djela milosrđa prema njima najbolje sredstvo da kod Boga postignemo uslišenje naših molbi. Nakon kratkog vremena obolio je četvorogodišnji sin štampara. Liječnici su napustili svaku nadu. Dok se otac spremao za skori pokop djeteta sjetio se duša u čistilištu. Odmah se uputio u crkvu. Tamo se žarko molio dušama u čistilištu te učinio zavjet da čim ozdravi dijete - odmah će podjeliti svećenicima i samostanima sto knjižica o dušama u čistilištu. Kada se tiskar vratio kući - nađe dječaka oporavljena. Sin mu zatraži hranu koju nije mogao uzimati već 14 dana. Slijedećeg dana bio je zdrav, kao da mu nikada nije bilo ništa. No tri tjedna kasnije iznenada je obolila štamparova supruga. Njezino se stanje pogoršalo toliko da se izgubila nada u njezino ozdravljenje. Čovjek se u stisci ponovno obratio dušama u čistilištu. Otišao je u crkvu i učinio novi zavjet, da će u slučaju ozdravljenja žene podjeliti među pobožnim osobama još 200 istih knjižica. I ovoga puta je pomogao zagovor duša iz čistilišta. Zdravlje žene se očigledno popravljalo iz dana u dan, za osam dana bila je potpuno zdrava. Tiskar je izvjestio sastavljača knjižice o ovim čudesnim ozdravljenjima, pa je tako slučaj postao poznat.

Belgijski čudotvorac otac Pavao iz Molla dao je nekoj gospođi slijedeći savjet: "Ako tko želi uspjeh u poslu, taj treba samo

jedan dio - recimo 2% dobiti darovati za oslobođenje duša iz čistilišta. Ovim novcem treba dati služiti svete mise ili darovati za druga dobra djela sa nakanom pomoći dušama u čistilištu, jer one mogu sve postići za svoje dobročinitelje." Ova je gopoda prihvatila savjet i bila je veoma zadovoljna uspjehom u poslu (8, 91).

Veoma je pohvalno da roditelji odgajaju od najranije dobi svoju djecu, da se mole i žrtvuju za duše u čistilištu. Poučan je slijedeći primjer: svećenik - redemptorist Ivan Ullwe, koji je u Budweisu godine 1914. predao svoju dušu Bogu za vrijeme propovjedi na svetkovinu Imena Isusova. On je imao pobožnu majku, koja je vladanje svoje djece još od najranije dobi upravljala na svladavanje samih sebe i iz ljubavi prema dušama u čistilištu. Kad bi djeca išla u šumu da beru jagode, tada bi im majka naložila da prve i najzrelije jagode polože na zemlju, jer "one pripadaju dušama u čislitištu." Djeca su trebala prinositi ovu žrtvu samosvladavanja u pobožnoj namjeri da bi time pomagali dušama u čistilištu. Također i prve zrele trešnje, šljive, kruške i jabuke zbog istog razloga nisu jeli. Majka je poučila djecu da duše u čistilištu čekaju našu pomoć, te da će bogato nagraditi te naše žrtve. Duše će im biti na pomoć da ne zalutaju na putu bilo u polju ili u šumi; da ništa ne zaborave ili zametnu, da izgubljeno brzo nađu. Duše nas mogu, ako ih zamolimo, probuditi iz sna u pravi čas. Svećenik Ivan Ullwe je slijedio savjete svoje majke, uz milost stupanja u samostan dobio je dar svećeništva. Bio je primjer svladavanja sebe te postigao visoki stupanja savršenstva. Službenica Božja Katarina Emmerich kaže: "Ne može se opisati, kako veliku utjehu primaju duše u čistilištu preko naših svladavanja i malih žrtava." Sveti Augustin kaže: "Hoćeš li da se tebi smiluje Bog, tada se ti smiluj svojem bližnjem u čistilištu!" On je bio mišljenja da tko često moli za duše u čistilištu, neće završiti zlom smrću. Naš sveti Jeronim tvrdi: "Koliko smo milostiviji prema dušama u čistilištu, toliko smo bliži vječnom blaženstvu."

V Gdje se nalazi čistilište?

1. Negdje u dubini, možda pod zemljom?

Stari Židovi su carstvo mrtvih nazivali "podsvijet" - šeol, jama, podzemlje. Psalmista kaže: "Ne, Jahvu mrtvi ne hvale, nitko od onih što siđu u Podzemlje." (Ps 115, 17). Službenica Božja

Katarina Emmerich kaže: "Vidjela sam čistilište. Bila sam odvedena u jedan veliki prostor u dubokom ponoru." Sveci su vidjeli oslobađanje duša iz čistilišta u obliku izlaska iz dubina zemlje. Dok se Sveta Terezija molila za jednog pokojnog provincijala "vidjela je njegovu dušu kako se diže iz dubine zemlje i ulazi u Nebo s neopisivom radošću. Redovnik koji je umro veoma star - tada se pojavio mlad čovjek od jedva 30 godina a zračio je zasljepljujućim sjajem." Navodimo još na kraju riječi službenice Božje Katarine Emmerich: "Duboko pod čistilištem nalazi se pakao, prema središtu zemlje." Dodala je još da na mjesecu i na zvjezdama nema ljudskih duša (3, II. 474).

2. *Neke duše imaju neko drugo mjesto, pa i na zemlji*

Mistici, kojima je Bog otkrivao neke svoje tajne, kažu da su duše pokojnika vezana uz ona mjesta na zemlji gdje su griješili. Službenica Božja Klara Moes kaže da duše mlakih kršćana, koji izostaju s nedjeljnih svetih misa, nakon smrti decenijama stoje pred crkvenim vratima. One tamo pred vratima svojih župnih crkava imaju svoje čistilište. To može trajati 50, 60 pa čak i više od 100 godina. Mističarka Terezija Neumann vidjela je jednog župnika koji je već 30 godina bio u čistilištu, kojemu je bilo određeno trpjeti u svom župnom dvoru. I ona kaže da mnoge duše trpe ondje gdje su umrle, ili gdje su griješile. Časna Franciska od Presvetog sakramenta doznala je od duše nekog plemića da mora okajavati svoje grijehe na svom grobu. Ona je doznala od duše nekog viteza, da mora okajavati grijehe u tamnici Pamplone, jer je skrivio da su tamo zatvoreni nevini. Od jedne sestre je saznala da mora trpjeti u svojoj ćeliji i u mjestima gdje je griješila na koru. Isusovac Bernhard Colnago je vidio u rimskoj ulici dušu koja je već 43 godine tamo trpjela svoju kaznu. Službenica Božja Katarina Emmerich vidjela je nekog zapovjednika engleske vojske, koji je nekoć vodio rat u Francuskoj. On je u tom ratu počinio razne okrutnosti i razaranja. Katarina o njemu kaže: "Bila sam dovedena na jedan brijeg i na njemu vidjela jednog duha, koji je na tom brijegu bio prikovan lancima. Brijeg i pokojnik su svjetlucali crveno-bakrenom bojom. Pristupio mi je i u malo riječi doznala sam njegovu povijest. On se nalazio ovdje od davnih vremena, ostavljen od svih, jer mu nitko nije pomogao niti se molio za njega. Bio je zapovjednik nekog engleskog kralja koji je vodio rat s Francuskom. On je teško pustošio Francusku i bio okrutan. Imao je loš odgoj, a zato je (imala sam nutarnju spoznaju) bila

kriva njegova majka. U nutrini svoje duše imao je poštovanje prema Blaženoj Djevici Mariji. Dok je u ratu razarao mnoge slike, odustao je da uništi neku lijepu sliku Majke Božje na stupu. On je to već htio učiniti, ali zbog unutrašnjeg ganuća odustao je od toga. Malo zatim je obolio od jake groznice i umro s jakim kajanjem. Našao je milosrdne Božje te nije bio proklet. Rekao je da bi mu se moglo pomoći sa malo svetih misa i da bi u tom slučaju već odavno bio spašen. Kazao je da to mjesto nije obično čistilište. Vidjela sam ga više puta okruženog sa psima, koji su ga kidali i pri tom lajali. Često je ležao u raznim položajima prikovan kao na stijeni i poškropljen kipućom krvlju i ta mu je tekla kroz sve žile. Rekao je da mu je nada u oslobođenje velika utjeha. Nakon toga je utonuo u brijeg, a mjesto gdje je stajao bilo je pokriveno plamenom travom. On je već i prije razgovarao samnom, a sada to bijaše treći puta." Ista mističarka navodi 27. rujna 1820. ovo: "Noćas sam mnogo molila za siromašne duše i vidjela mnoga čudesna stanja u kojima su trpjele, ali i neizmjerno Božje milosrđe. Ponovno sam vidjela nesretnog zapovjednika engleske vojske i molila za njega." Marina iz Escobara spominje da neke duše, koje su blizu spasu, smiju boraviti u crkvi. U životopisu časne Klare Moes stoji da je ona vidjela u crkvi dva reda duhova. Oni su sa čežnjom čekali svoju slobodu. I otac Pavao iz Molla navodi da je velikom broju duša dopušteno da prije njihova ulaska u Nebo budu u crkvi pred Presvetim oltarskim sakramentom (8, 151).

Sveta Franciska Rimska (+ 1440) govori o rasporedu u čistilištu. Prema njezinom iskustvu postoje tri područja. Najniže je blizu pakla i tamo imaju pristup đavli. Isto tvrde: sveta Brigita, sveta Matilda iz Magdeburga i službenica Božja Katarina Emmerich kao i drugi. Stigmatizirana Barbara Pfister također tvrdi da na ona mjesta, koja su najbliža paklu, dolaze zli dusi (9, 163) da bi se rugali i strašili one duše koje se tamo nalaze. One duše koje su zaslužile manje kazne dolaze u srednju regiju. Ovamo ne smiju dolaziti zli dusi, a duše iz najniže dolaze kasnije u ovu regiju. Službenica Božja Katarina Emmerich kaže da duše s vremenom i postupno prelaze iz mjesta težih u mjesta lakših kazna. Duše prelaze iz tame na mjesta koja su kao u magli, a zatim ka sve većem svijetlu gdje dolaze i anđeli da bi ih razveselili. Duše su nekatolika u čistilištu odijeljene. Sveta Brigita kaže isto tako, da je čistilište podjeljeno u tri stupnja. Najniže se nalazi u blizini paklenog ponora. Tamo je muka najveća i slična je paklenom ognju.

Iznad njega je viši stupanj te je tamo već manja muka. U najnižem čistilištu imaju duše oblike raznih životinja, a u srednjem ljudske oblike kao ljudi koji su pretrpjeli teške bolesti. Izgledaju iscprljeno, ali kao ljudi koji idu u susret zdravlju. Treći, najlakši stupanj se nalazi iznad drugog i tu nema osjetnih patnji, već samo čežnja za posjedom Boga. Ta čežnja pali poput vatre.

VI Koliko traju patnje?

1. *Trajanje muka u čistilištu je određeno vrstom i veličinom grijeba.*

Najteže i najdulje trpe ljudi tvrda srca, posebno nemilosrdni, a dobrostivi se ljudi brzo oslobode čistilišta. Sveta Margareta Marija Alacoque (+ 1690), preko koje se proširila pobožnost Presvetom srcu Isusovom, vidjela je u čistilištu dvije osobe, koje su u svijetu imale visoki ugled, one su se nepravedno odnosile prema nekim obiteljima i prouzročile njihovu bijedu. Ove su dvije osobe bile osuđene na veoma dugo čistilište. Sve molitve i mise, koje su za njih prinjeli njihovi rođaci, primjenio je Bog na članove onih nesretnih obitelji čiji rođaci zbog siromaštva nisu mogli dati služiti svetu misu. Blaženom dominikancu Heinrichu Suzo (+ 1365) Bog je priopćio: "Ima ljudi koji su Boga toliko rasrdili da će morati trpjet u čistilištu do sudnjeg dana, tako da neće moći razlikovati jesu li u paklu ili čistilištu. To su izdajnički grešnici, koji svoj popravak odgađaju do kraja života i kojima je pred smrt dano malo pokajanja. Na njih je Bog toliko rasrđen da o njima ne želi ništa znati ni misliti, također ne želi da njihovi prijatelji za njih mole. Tako da je na isti način odgodio njihovo pomilovane na kraj svih vremena. Na njima se ispunjava ona: "Kako griješiš - tako ćeš biti kažnjen." Sveti Ciprijan (+ 258) je tvrdio da neke duše moraju ostati u čistilištu do kraja svijeta. Belgijski čudotvorac otac Pavao iz Molla kaže: "Ima duša koje su osuđene da ostanu u čistilištu do kraja svijeta." Časna Marija Lindmayer kaže: "Boravak duša u čistilištu traje otprilike sto godina." A Klara Moes tvrdi: "Mnoge duše u čistilištu moraju trpjeti strašne muke stoljeća i stoljeća."

Prema sudu oca Pavla iz Molla - kratko čistilište imaju one osobe koje umiru Bogu predano. On spominje slučaj neke gospode koja je smrtno stradala u željezničkoj nesreći nedaleko Genta. Ona je u zadnjem trenutku uzviknula: "Gospodine, neka se vrši Tvoja volja." (8, 151).

2. *Nakon Sudnjeg dana neće više biti čistilišta*

Iz ovog će razloga duše u čistilištu teže trpjeti prije Sudnjeg dana, jer će težina muka nadoknaditi vrijeme trpljenja. Sestra Nativitas kaže: "Više godina prije Sudnjeg dana biti će patnje duša u čistilištu pojačane razmjerno njihovom dugu. Bog može duši dati veću bol u jednoj godini nego bi inače trpjela sto godina. Anđeli će javiti dušama da su njihove boli pojačane, jer se približava Sudnji dan, i da Bog pojačava oštrinu boli zato da bi mogao skratiti vrijeme trpljenja." (10, 84).

VII Kako trpe duše u čistilištu?

1. *Boli u čistilištu su slične bolima koje prouzroči vatra na zemlji*

Tridentinski ili rimski katekizam zajedno sa crkvenim naučiteljima govore o ognju što pročišćava. Sveti Toma Akvinski kaže: "Oganj u čistilištu je isti kao u paklu." Sveta Katarina Đenovska objašnjava: "Muka u čistilištu je tako velika kao muka u paklu." Sestra Nativitas kaže da je vidjela duše uronjene u plamen, a uz to je i bol od neugasive čežnje da vide i posjeduju svoju ljubav (Boga) te ova bol neprestano raste. Neke duše trpe tako užasno da se ta patnja približava onoj prokletih. Njima samo svijest i znanje da nisu odbačeni od Boga pruža određenu utjehu, pa su zato potpuno predani u Božju volju. Njihova čežnja za Bogom sve više raste (10, 844). Zanimljiv je i sledeći slučaj iz života stigmatizirane redovnice svete Katarine Ricci (+ 1584), koja je sa četrnaest godina ušla u samostan dominikanki u Prato u Toscani (Italiji) te preminula u dobi od 67 godina. Ona je prikazivala mnoge molitve i pokoru za duše u čistilištu. Te duše je ponekad vidjela u lancima i ognju. Povremeno se redovnica prikazivala kao žrtva Bogu za duše u čistilištu i molila Boga da kazne određene za te duše primjeni na nju. U jednom se takvom slučaju svetica nalazila četrdeset dana u pravoj vatri, koja se mogla primjetiti na njezinom tijelu. Ako je netko slučajno došao k njoj osjetio bi kao da se u njezinoj blizini nalazi užarena peć; ako bi je koja sestra dotakla, opekla bi prste. Ni povoji nakvašeni u hladnu vodu nisu pomagali. Svetica je neshvatljivom strpljivošću podnašala boli i bila kod toga vedra. Slično se pripovijeda u životopi-

su svete Katarine Denovske. I ona je preuzimala boli za duše u čistilištu te imala iste doživljaje, kao da je uronjena u oganj. Časna Božja službenica Bertina Bouquillion (1800-1850), koja je imala Kristove rane živjela je u bolnici samostana svetog Ljudevita u rodnom gradu St. Omar u Francuskoj. Tamo je 23. travnja 1822. položila redovničke zavjete. Navečer, oko 7 sati 10. rujna iste godine, pristupila joj je neka redovnica, dok se nalazila u bolesničkoj sobi. To je bila sestra Josipa Permecke u redovničkom odjelu, koja je 23. srpnja iste godine preminula. Pokojna je rekla: "Imaj samilosti sa dušom tvoje sestre koja trpi." Zatim je iščezla. O tom događaju je Bertina izvjestila svoju predstojnicu. Predstojnica joj je na to kazala da kod slijedećeg susreta treba pozdraviti pokojnicu sa: "Hvaljen Isus Krist." U isto vrijeme se slijedećeg dana pojavi pokojnica i na pozdrav je odgovorila s "Amen". Na pitanje zašto se javlja baš njoj, rekla je ovo: "U tebe imam povjerenje i znam da ćeš učiniti sve što te zamolim." Kod slijedećeg susreta vidala je Bertina pokojnicu obavijenu plamenom, pa je iz samilosti obećala da će se s njom podijeliti boli. Josipa je odgovorila: "Gospodin prima tvoju ponudu". Već kod slijedećeg susreta Bertina je imala doživljaj kao da se nalazi u plamenu. Plamen je ispočetka dopirao do koljena i bio veći kod svakog novog susreta, tako da je na kraju bio preko glave. Zatim se plamen na isti način spustio. Bertina je objasnila, da je imala tolike boli kao da se nalazila u užarenoj peći. Na blagdan Svih svetih Bertina je u zanosu vidjela sestru Josipu kako u pratnji anđela iz čistilišta uzlazi u Nebo. Za vrijeme trpljenja Bertina je podnosila iste boli kao i preminula sestra Josipa

Stigmatizirana Anna Schaffer (+ 1925), iz Mindelstettena u Bavarskoj, vidjela je u zanosu jednu djevojku, koja je imala svjetli sjaj oko glave. Djevojka je rekla da je na zemlji pripadala visokom plemstvu te sada mora dati zadovoljštinu za svoju oholost, a uzrok oholosti su bili njezini lijepi zubi. Djevojka je prihvatila njezinu desnu ruku i prislonila na svoja usta, da ona osjeti kakvu vrućinu mora trpjeti. Anna Schaffer je nakon toga rekla: "Iz njezinih usta je izlazila tako velika vrućina da sam mislila da će se spaliti kosti u mojoj ruci."

U životopisu svetog Vinka Ferarskog (+ 1419), španjolskog dominikanca, pripovijeda se slijedeći događaj. Nekoliko dana poslije svoje smrti njemu se pokazala njegova sestra sva u plamenu. Javila mu je da je osuđena na čistilište do Sudnjeg dana. Ona bi mogla ipak brzo biti oslobođena ako bi se za nju dalo odslužiti

30 gregorijanskih svetih misa. Svetac se požurio da ispuni njezinu želju. Nakon 30 dana pojavila mu se sestra ponovno, no sada sva u svijetlu, okružena anđelima. Javila mu je da je upravo stigla u Nebo.

Službenica Božja Katarina Emmerich često je vidjela čistilište. Također i otac Pavao iz Molla. Oboje tvrde da mnoge duše u čistilištu trpe i od velikih hladnoća. Otac Pavao kaže: "Hladnoća od koje trpe neke duše u čistilištu je isto tako velika kao i vrućina" (8, 125).

Službenica Božja Katarina Emmerich kaže da neke duše na pustim tamnim mjestima trpe i od gladi i žeđi. To potvrđuje i Kolumba Schonath (+ 1787). Njoj bi objavljeno da sestra A.N. trpi u čistilištu veliku žeđ, jer je za života uzimala jelo žurno i lakomo. Katarina Emmerich osobito je naglasila da u čistilištu uz osjetne postoje i duševne kazne. Prema vrsti grijeha u duhu postoje kazne radi zavisti, osjećaja srca ili su u nutarnjoj napuštenosti. Katarina Emmerich je vidjela u čistilištu neku Židovku iz svojeg kraja koja je za života svoju pobožnu kćer jako vrijeđala i tukla. Ova Židovka je na drugom svijetu bila teško zlostavljana i primala strašno mnogo udaraca. Katarina Emmerich je čula njezinu viku (4, 105). Drugom zgodom vidjela je ova službenica Božja jednu otmjenu damu iz Pariza u obliku velike odvratne svinje, koja se valjala u bari. Ova dama je živjela raspusnim životom, a njezinom su krivnjom za vrijeme Francuske revolucije mnogi svećenici bili pogubljeni. Budući da je častila svetu Margaretu, zagovorom ove svetice Bog joj se smilovao. Ona ipak neće moći izaći iz one kloake prije Sudnjeg dana (3, II 456).

Mariji Lindmayer pokazala se neka preminula redovnica sa oštećenim licem, kao da ju je iskljuvala grabljivica. Redovnica je za zemaljskog života bila tašta, zbog svog lijepog lica (7, 64). Neka osoba koja je za života rado gledala nećedne slike pokazala joj se sa neobično bolnim očima (7, 163). Dana 14. prosinca 1712. pokazala joj se jedna redovnica sa natečenim i spaljenim rukama. Ova sestra je priznala da je uživala u svojim lijepim rukama. Zato se čuvala poslova, te ih je nametala drugim sestrama (7, 164). Pokojna grofica Sternberg javila joj se 16. rujna 1704. i rekla: "Ja se dugo neću vratiti kući." To se odnosilo na duljinu njezina čistilišta. Izgledala je veoma stara i bila veoma žalosna. Za zemaljskog života je voljela šetati se izazovnim haljinama sa izrezima. Jednog je dana vidjela nekog zidara koji je imao zlu naviku psovati i mnogo piti. On se nalazio iza jakih rešetaka i bio sličan pravoj

divljoj zvijeri. Uzdisao je i rekao da zbog svojih uvreda mora veoma teško trpjeti na jeziku. Podigao je ruke moleći: "Ti mi možeš pomoći i moraš mi pomoći." Drugi put pokazao se službenici Božjoj u crkvi svetog Mihaela u Münchenu - u kapelici Majke Božje – neki pokojnik sa vinskom čašom u ruci. Potužio se da je umro mlad, jer je neumjerenim uživanjem vina skratio svoj život za 40 godina. Zato mora trpjeti u čistilištu 40 godina. Marija Lindmayer je za njega vršila pokoru 40 dana i tada je, kako joj je bilo objavljeno, izašao iz čistilišta. Jednom se prilikom pred službenicom Božjom pojavila neka priorica, odjevena kao kućna pomoćnica, drugi put kao dijete u rukama anđela čuvara. Ta se poglavarica za života više brinula za povećanje samostanskog posjeda nego za duhovni napredak povjerenih joj sestara, dakle za male stvari. Ona je trebala ostati u čistilištu dotle dok njezine nasljednice ne vrate stvari u red koji je ona narušila (7, 170). Biskupi i svjetovni knezovi, koji su u ovom životu mislili više na svjetovne stvari nego na vječni život, javljali su se u siromašnim svjetovnim odijelima i tako pokazivali kako su jako siromašni pred Bogom (7, 168).

2. U čistilištu su svećenici strože kažnjeni.

Časna priorica Klara Moes kaže da svećenici imaju dulje i teže čistilište od laika, jer su od običnih kršćana primili više milosti i veća prosvijetljenja, a također trpe zbog tuđih dugova. Najviši pastir kršćanstva bit će oštro kažnjen zbog najmanje krivnje. Spomenuta časna Klara Moes vidjela je crkvenu osobu visokog položaja kako strašno trpi u čistilištu, jer nije s prikladnim poštovanjem poklekuo pred Presvetim (5, 206). Sestra Franciska iz Pamplona kaže da je neki svećenik morao ostati u čistilištu 40 godina, jer je njegovom nemarnošću jedna osoba umrla bez sakramenta. Časna Franciska od Presvetog Sakramenta vidjela je biskupe u čistilištu kako trpe s plamenim mitrama na glavi, plamenim križevima na prsima i plamenim štapovima u rukama. Oni su okajavali grijehe u svojoj pastirskoj službi. Svećenike je vidjela s plamenim misnicama i odvratnim nateklinama na rukama, jer nisu s dužnom brigom obavljali svoju svećeničku službu. (Ove vizije treba shvatiti slikovito a ne doslovno).

U životopisu priorice Klare Moes stoji: njezin brat Mihael Moes umro je 11. srpnja 1858. godine u drugoj godini svećeničke službe. Nekoliko sati nakon smrti pokazao se u istom obliku i u svećeničkom odijelu sa svojim anđelom čuvarom. Izgledao je

blijed i iscrpljen. Na njegovom licu bila je prisutna žalost ali također i duhovni mir i predanost Bogu. On nije rekao ništa, samo je anđeo priopćio da je osuđen na strogo čistilište i da bi mogao biti oslobođen, ako sestra za brata preuzme na sebe patnje koje će joj poslati Bog. Ona se bez oklevanja ponudila kao žrtva. Tada reče anđeo: "Ovdje se prenosi strašna bol tvojega brata na tvoje tijelo i tvoj duh. Ti trebaš trpjeti tako dugo dok ne bude namiren sav dug tvog brata. On će za kratko vrijeme ući u nebesku radost te on u ovom kratkom vremenu neće osjetno trpjeti, ali još neće gledati Božje lice." Skoro zatim bilo je tijelo priorice obuzeto snažnim unutarnjim ognjem, da je izgubila svu snagu. Dva je mjeseca bila u krevetu i nitko nije mogao razjasniti ovu tešku bol. Svi ljekovi i kupke nisu mogli ublažiti patnju. Podijelili su joj sakramente, jer su se bojali kraja. Ona ipak nije umrla, a trpjela je još pune dvije godine. Njezine duševne boli bile su još veće od tjelesnih (5, 156 - 157). Službenica Božja Katarina Emmerich je jednom u uskrsnom vremenu oslobodila iz čistilišta jednog svećenika, koji se volio zabavljati, šaljivim razgovorima. Ona to opisuje ovako: "Vidjela sam mnoga stanja u čišćenju, posebno one svećenike udobnog života, kako tiho sjede podnoseći kaznu za svoj površan rad pun propusta. Oni su običavali reći: "Ja sam zadovoljan s jednim malim mjestom u Nebu; ja molim, čitam misu, sjedim u ispovjedaonici itd." Oni moraju podnositi neizrecivu bol i čežnju za djelima ljubavi te moraju pred sobom gledati sve duše, kojima su uskratili svoju pomoć, moraju tiho sjediti sa čežnjom koja razdire, da bi pomogli i djelovali. Njihova lijenost postaje duhovnom mukom, njihov prividni mir – nestrpljenje, a nemogućnost da rade, okovi. Sve ove kazne razumljivo proizlaze iz navedenih zala."

3. *Neke duše u čistilištu ne trpe boli, ali izvjesno vrijeme ne mogu uživati Božju prisutnost*

Sveta Brigita Švetska spominje u svojim *Objavama* da postoje u čistilištu tri stanja: neke duše imaju teške patnje, druge ne osjećaju boli, ali imaju jaku žalost, a ima ih koje samo čeznu da bi skoro vidjele Boga. Redovnica Nativitas, franjevka iz Fougeresa, kaže: "Mnoge duše u čistilištu trpe više vatre od ljubavi nego od osjeta." (10, 845). To je zato jer sve duše u čistilištu ne trpe osjetno pa je bolji izraz za čistilište onaj što označuje mjesto čišćenja - purgatorium, nego li što se u njemačkom koristi za

čistilište naziv "Fegfeuer" - čistilišna vatra. Blažena Krescencija Höss iz Kaufbeurena (+1744) priopćava: "Dana 19. listopada 1716. bio je u Regensburgu isusovac otac Ignacij Wagener, koji je prije nekoliko godina vodio isusovački samostan u Kaufbeurenu te je dobro poznavao blaženicu. On je umro 21. listopada 1716. te se pojavio kod blaženice. Molio ju je za pomoć. Rekao je da nema osjetne boli, ali da nije prepušten gledanju Boga, jer u svom životu je malo čeznuo za tim. Krescencija se postojano za njega molila dragom Bogu. On se njoj javio već 23. listopada, obasjan nebeskim Sjajem i zahvalio joj." Dominikanka Kolumba Schonath (+1787) bila je dovedena na blagdan Sviju svetih 1764. u čistilište. Tamo je, između ostalog, vidjela i jedno novo pripravljeno mjesto. Bilo joj je rečeno da je to mjesto pripravljeno za njezinog ispovjednika Kazimira Mayera. U noći 8. siječnja 1765. umro je taj svećenik. Nakon nekog vremena pokazao joj se pokojni ispovjednik i rekao: "Moja sestro! Sjećaš li se onog mjesta koje ti je pokazano na blagdan Sviju svetih prošle godine? Na to sam mjesto došao, jer sam te spriječio da moliš za dušu koja je tražila pomoć. Još sam ti naložio da više ne spominješ slične stvari. Ne trpim, ali još ne mogu gledati Boga. Ja doduše ne trpim osjetno, ali zato imam veliku bol u duši, jer nisam došao k cilju za kojim čeznem" (6, 134).

4. Duše u čistilištu nemaju (osjetne) boli u ovim slučajevima:

a) *Kada Majka Božja silazi u čistilište* da tješi ovu ili onu dušu. Sveti Bonaventura povezuje posjet Gospin čistilištu, da utješi duše što pate, s riječima Svetog pisma: "I prošetah se dubinama bezdana" (Sir 24, 5). Ova se posjeta odnosi na Njezine pobožne štovatelje i njezinu ljubljenu djecu. Zato kaže sveti Alfons Liguori: "Ova ljubezna Majka ne propušta da kad tad siđe u tamnicu i svojom nazočnošću utješi ljubljenu djecu." Klara Moes kaže: "Majka Božja posjećuje one duše u čistilištu, koje su je za svog života na zemlji poštivale. Za vrijeme nazočnosti Majke Božje te duše u čistilištu su bez boli." (5, 222). "Mnoge duše, jer su častile za života Majku Božju, njoj imaju samo zahvaliti svoj spas" (5, 223). Otac Pavao iz Molla kaže: "Majka Božja mi je otkrila da svake subote dolazi u čistilište" (8, 153). Sveti Alfons kaže da Majka Božja na svaki svoj blagdan silazi u čistilište i mnoge duše izvodi van. Sveti Petar Damiani izvješćava, da se jednoj gospođi

javila neka preminula prijateljica iz mladih dana i kazala joj da Majka Božja na blagdan svog Uznesenja oslobađa iz čistilišta mnogo više duša nego što grad Rim ima stanovnika. Svetoj Brigiti kazala je Majka Božja: "Ja sam majka svih koji su u čistilištu i mojim zagovaram se ublažuju njihove boli." Sveti Bernardin kaže: "U čistilištu je Marija gospodarica." Marija se s pravom zove "Milosrdna majka" ili "Majka milosrđa". Na jednoj Marijinoj slici je ovaj lijep natpis: "O Marijo, radosti Neba, pomoći hodočasnika na zemlji, te utjeho duša u čistilištu!".

b) *Za vrijeme svete mise*, koja se služi za nekog pokojnika, taj ne trpi boli u čistilištu, misli sveti Jeronim.

c) *Prikazivanje Predragocjene Kristove krvi* isto oslobađa od boli duše u čistilištu. Priorica Klara Moes kaže: "Iz mojeg dosadašnjeg iskustva znam da sveta misa, sveta pričest, prikazivanje Predragocijene Kristove krvi su najdjelotrovnija sredstva koja pomažu dušama u čistilištu. Duša za koju se prikazala Predragocjena krv Kristova bila je po našem načinu mjerenja vremena slobodna od boli bar četvrt sata. Nakon te olakšice patnja bi se vratila, kod mnogih manja u odnosu na onu prije" (5, 198).

Velika je bol za duše u čistilištu što su lišene gledanja Boga. Redovnici Mariji Lataste rekao je Isus: "Bol koju u duši u čistilištu uzrokuje nemogućnost gledanja Boga nadvisuje sve što možeš predstaviti, jer u tom stanju duša spozna savršeno što je Bog i što znači posjedovati Boga" (11, III 12).

Svijet s onu stranu smrti je za nas na zemlji tajna, a zavjesu nad tom tajnom sam Bog tek tu i tamo samo malo otkriva. Čvrsta je činjenica da je vatra u čistilištu strašnija od ove na zemlji. Posve je sigurno pak da su boli u čistilištu slične, a često i veće od boli što ih na zemlji prouzroči oganj. U čistilištu su boli većinom duhovne prirode. To lijepo tumači časna majka Salezija Schulten: "U čežnji za Bogom i u svijesti vlastite krivnje da je od Boga odijeljena sadržana je bol u kojoj se duša strahovito muči. Boli koje izviru iz spoznaje da je uvrijedila Boga i da ga zato ne smije gledati je tako strahovita duševna bol da se ona ne može usporediti s najvećim tjelesnim bolima. Boli koje su duhovne prirode izlaze iz svijesti o vlastitoj krivnji, to su neopisivo velike boli. To je plamen duhovne vrste koji dušu izjeda u čežnji za Bogom. To je pokajnička bol zbog zabluda duše. Duše moraju trpjeti dok ne zadovolje za svoje dugove, sve dok duševna vatra savršeno ne očisti dušu, da bi mogla ući u čistoću Božjeg Duha. Duša sebi ni

najmanje ne može pomoći. Ona je posvema ovisna o molitvama Crkve i vjernika. Od svih žrtava je najsnažnija i najdjelotvornija sveta misa."

I sveta Brigita govori o vatri čežnje kod duša u čistilištu, a stigmatizirana Terezija Neumann kaže: Posebna je bol koju trpe duše u čistilištu; to je bol čežnje."

VIII Mišljenja

1. Nitko neka ne propusti molitvu za preminule makar oni bili dobri i pobožni

Samo za mučenika nije potrebno moliti, jer je on darovao svoj život za Krista, stoga se na njega odnose Kristove riječi: "Tko izgubi svoj život poradi mene, naći će ga" (Mt 10, 39). Zato kaže papa Inocent III: "Učinilo bi se mučeniku nepravda, kada bi se za njega molilo."

Također i za djecu koja su preminula u **krsnoj nevinosti** nije potrebno moliti; budući da nemaju grijeha, mogu odmah poći u Nebo. Stog razloga Crkva kod ukopa djece ne uzima boje žalosti - crnu ili ljubičastu - već bijelu, koja je kod nas znak radosti. Ali, čim se jave znakovi razumskog reagiranja, potrebno je za pokojno dijete moliti, iako nisu u pitanju teške stvari. Djeca sa tri do četiri godine mogu sagriješiti ozbiljno, možda ne smrtno. Za kasnije je različito već prema shvaćanju. Nešto u vezi toga govori i ovaj slučaj: Mariji Lindmayer pokazao se preminuli nećak u lošem sivom kaputiću i žalostan. On joj je rekao da ima u čistilištu mnogo djece od četiri godine.

Sveti Ljudevit Bertrand (+ 1580) dominikanac misionar u Americi, od Boga je primio dar proricanja i jezika. On spominje da je njegov otac, bilježnik u Valenciji (Španiji) osam godina proveo u čistilištu, iako je bio veoma pobožan; za njega se mnogo molio i prikazivao zadovoljštinu.

Ima slučajeva, kao priorice Lucije, gdje suvremenici misle da se radi o svetoj osobi, koja je po općem mišljenju u Nebu, da se nakon nekog vremena ta duša javi te zamoli za pomoć. Jedan od najvrednijih papa Inocent III, koji je velikim marom radio na dobrobit Crkve (1198-1216), bio je osuđen na teško čistilište. Čak je i svetom kardinalu Bellarminu (+ 1621) i svetom Luitgardu (+ 1246) Bog objavio da je papa Inocent III nakon smrti bio

osuđen da provede u čistilištu do konca svijeta. Presuda na posebnom sudu može se molitvama i dobrim djelima preinačiti, te spas uslijediti nakon izvjesnog broja godina, odnosno za relativno kraće vrijeme od presude. Sveta Brigita Švedska u svojim *Objavama* navodi da je neki vojnik trebao ostati u čistilištu do kraja svijeta, ali je na žarke molitve i milodare, koje je za spas njegove duše prinosila njegova žena, bio nakon 4 godine oslobođen.

Spomenuto je već kako je sveti Vinko Ferarski oslobodio svoju sestru. Službenica Božja Katarina Emmerich čak navodi: "Vidim mjesta, gdje su neki, koji su kasnije bili proglašeni svetima, ali kod prijelaza u vječnost nisu još postigli svetost, bili podvrgnuti čišćenju." Prema tim riječima i neki sveci nisu izbjegli čistilište, barem u čekanju i čežnji.

U velikoj je zabludi onaj tko misli da ne treba moliti za pokojne, koji su bili dobri i živjeli pobožno.

2. *Treba moliti i za ljude veoma lošeg života koji su preminuli, jer im to može koristiti*

Zli ljudi se mogu spasiti pakla po načijem zagovoru na taj način da se na času smrti pokaju. Ta milost kajanje je izmoljena. No tu milost mogli su steći u svom životu učinivši neko veliko dobro djelo, koje im je u smrtnom času dalo potrebnu milost. Jasan je primjer desnog razbojnika uz Isusa na Kalvariji, svetog Dizme (Mt 27, 38). Da će mnogi tek na kraju života zaslužiti Nebo svjedoči Krist u paraboli o radnicima u vinogradu (Mt 20, 9).

Ne moraju biti zauvijek izgubljeni ni razbojnici osuđeni zbog velikih zlodjela na smrt i pri tom odbili javno kajanje pred svećenikom, isto tako ni samoubojice kojima je uskraćen crkveni pokop.

Sveti Alfons Ligouri, biskup i crkveni naučitelj, u svom djelu *Marijine krasote*, donosi ovaj primjer: U gradu gdje je živjela blažena sestra Katarina od svetog Augustina, živjela je i neka žena imenom Marija, koja je od mladosti provodila nećudoredni život. Kasnije su je izbacili iz grada a njezino mrtvo tijelo našli u nekoj jami. Nakon 4 godine redovnici Katarini, koja je češće viđala pokojne, javila se neka tamna spodoba, duša iz čistilišta, i rekla: "Sestro Katarino! Kako sam nesretna, ti toliko moliš za preminule, a na mene ne misliš." Na pitanje Božje službenice: "Tko si ti?"

duša odgovori: "Ja sam ona siromašna Marija, koja je umrla u grabi. Spasila sam se po Božjem Milosrđu. Kada sam bila napuštena od cijelog svijeta vapila sam iz dna svojeg srca Majci Božjoj: "O Marijo, utočište grešnika, smiluj mi se! Dođi mi u pomoć!" Odmah mi je došlo kajanje zbog mojih grijeha i tako sam izmakla paklu. Ipak ja sada strašno trpim. Ako ti za mene prikažeš nekoliko svetih misa, mogu biti skoro slobodna. A ja bi se postojano molila za tebe." U ovom primjeru vidimo kako je djelotvorno kajanje u smrtnom času i koliki je zagovor Majke Božje kada ju se zaziva. I još jedan primjer iz života svetog župnika Ivana Viancya (+ 1859). Njemu je jednom došla neka žena zabrinuta zbog smrti svoga muža, koji je umro bez sakramenta, a nije bio baš savjestan u vjerskim dužnostima. Arški župnik, koji je primio dar poznavanje tajni srdaca, rekao je žalosnoj ženi, da je njezin pokojni suprug tokom mjeseca svibnja često donosio kiticu cvijeća i stavljao pred sliku Majke Božje. Župnik je nastavio: "Krist ima samilosti prema onima koji iskazuju čast njegovoj majci. Vaš čovjek je u času smrti primio milost pokajanja te se nalazi u čistilištu. Vi mu možete pomoći molitvama i dobrim djelima." Službenica Božja Katarina Emmerich je izjavila: "Velika je Božja pravda, ali je još neizmjernije Božje milosrđe. Krist nije uzalud visio na križu u strašnoj muci tri sata. Krist nije svoje ruke toliko raširio uzalud. Mnogo će više duša biti spašeno nego mislimo!" Krist je kazao svetoj Gertrudi: "Kad umiru ljudi koji su rado mislili na mene, te su učinili bilo koje djelo koje zaslužuje nagradu, pokažem im se kod njihovog prijelaza u vječnost, s toliko miline i milosrđa, da se oni kaju iz sveg srca što su me u svom životu uvrijedili. Oni se spašavaju tim kajanjem!"

Dakle, ljudi koji ne mole za pokojne, jer misle da im neće biti od koristi, čine veliki propust. Posebno u došašću treba se češće u molitvi sjetiti preminulih bližnjih i rodaka, jer i oni čeznu za Gospodinovim dolaskom.

3. Duše u čistilištu imaju osjetne boli

U novije doba (već 1936.kada je izdan prvi put ovaj spis), ako se uopće i spomene čistilište, govori se da teških patnji nema u čistilištu. Težište se stavlja samo na strpljivost. U životopisima svetaca ublažuju se ili prešućuju objave koje govore o trpljenju u čistilištu. Ne želi se u ljudima probuditi spasonosni strah, ne želi

se ljudima pokazati istina već se želi ostaviti grešnika u magluštini u kojoj griješi. Neki moderni pisci kažu o objavama ovako: "To su stvari s kojima se zabavljaju djeca, lakoumni i ljudi bez pameti, ali ne ljudi koji znaju misliti." Ti pisci daju negativnu ocjenu o objavama u kojima je dobri Bog otkrio svecima ponešto od tajne života u vječnosti. Bog je iskazao tu veliku milost ne samo za njih same nego i za dobro drugih duša. Vjernici preko svetaca primaju dragocjenu pouku o ozbiljnosti života poslije tjelesne smrti. Slijepo i bez ozbiljnog pristupa pobijati i lakoumno zabacivati ova dragocijena iskustva je doista nerazumno i u najmanju ruku nepristojno. U Rimu postoji muzej gdje se nalaze stvari na kojima su duše iz čistilišta ostavile neki znak (na pr. daska od vratiju nekog samostana sa dlanom i prstima goruće šake, koji je udarcem ruke ostavila redovnica). Taj i drugi primjeri koji su ostavile duše s Božjim dopuštenjem je još jedan znak milosti kojom nas Bog opominje na kratko vrijeme života ovdje na zemlji, te na vječni život i što nas tamo čeka, ako se mlitavo prepustimo grijesima ... Sveci su i te kako ozbiljno shvatili problematiku života u cijelini. Oni su nam najbolji i živi primjer kako treba ići ovim kratkim životom. Vjerodostojno su svjedočili za realnost života u istini i boli njezina garancija.

4. Duše u čistilištu traže pomoć od onih koji im mogu nešto dati

Na pitanje zašto se duše iz čistilišta javljaju samo nekim dušama odgovara Marija Lindmayer: "Kako siromašni traže pomoć od bogatih, tako i siromašne duše iz čistilišta traže pomoć kod Božjih prijatelja, jer oni mogu puno kod Boga" (7, 176). Otac Pavao iz Molla je tvrdio da je k njemu dolazio veliki broj duša tražeći od njega molitvu za svoje oslobođenje i da je po noći, kad se odmarao u krevetu, bio okružen od duša što trpe čistilišne muke (8, 152). Dok je crkveni naučitelj sveti Toma Akvinski studirao na Univerzitetu u Parizu pokaže mu se njegova sestra koja je preminula u samostanu Capua u Italiji. Ona ga je zamolila da se zauzme za nju da bude oslobođena.

Kad se nakon nekog vremena vratio u Rim, pojavila mu se još jednom, sva u svjetlu, i priopćila mu, zahvaljujući, da je po njegovom zagovoru uzeta u Nebo. Svetac ju je pitao o dvojici preminule braće. Pokojna sestra mu je odgovorila: "Arnold je već u Nebu, ali Ludolf je još u čistilištu, gde puno trpi a nitko ga se ne

sjeti u molitvama." Kad se sveti Toma Akvinski jednom prilikom molio u crkvi dominikanaca u Napulju, približio mu se iznenada njegov nasljednik na katedri u Parizu, Romanus. Toma ga je upitao zašto je iz Pariza došao u Napulj. Ovaj je odgovorio: "Ja sam već preminuo, bio sam 14 dana u čistilištu, a sad sam u Nebu. Došao sam na Božju zapovjed, da ti priopćim, kako su tvoja djela draga Bogu i da te ohrabrim za dalji rad."

Zanimljiv je slijedeći slučaj: Dr. Josef Raffeiner, poznati misionar, bio je generalni vikar u Williamsburgu, u Sjevernoj Americi. Umro je u Meranu 31. srpnja 1872. Pripovjedao je često ovo iz svoje mladosti. Rodom je iz Malsa godine 1815. Studirao je u Meranu, koji je udaljen 12 sati hoda od njegova rodnog mjesta. Tamo ga je povremeno posjećivala kućna pomoćnica Marija, koja se za njega brinula od djetinjstva. Ona je hodočastila "Prežalosnoj majci" u Raffianu kod Merana. Tom prilikom se zadržala kod studenta Raffeinera u Meranu i prenela mu pozdrav od majke i darove. Kad se kasnije nalazio na studiju na Univerzitetu u Innsbrucku pojavila se stara sluškinja pred njim. Ona je običavala hodočastiti u proštenište Absam kod Halla u Tirolu i pri tom bi ga posjetila. Kada je zatim Raffeiner nastavio studij u Rimu, pokuca netko na njegova vrata te stupi u sobu stara Marija. Raffeiner oduševljeno klikne: "Gle, gle, Marija me došla posjetiti u Rim!" Ona odgovori: "Nemojte se prestrašiti! Ja više ne pripadam živima. Sutra će moje tijelo biti pokopano. Dolazim vas zamoliti da za moju dušu date odslužiti svetu misu na nekom privilegiranom oltaru u jednoj rimskoj crkvi, jer ću tada biti oslobođena čistilišta." Raffeiner joj je obećao i ona je iščezla. Slijedećeg dana je neki poznati svećenik prikazao svetu misu na jednom privilegiranom oltaru za spas preminule. Raffeiner je bio nazočan na misi. Kad se vratio u svoju sobu, ponovno je Marija pokucala, stupila unutra, naklonila se, zahvalila i iščezla. Odmah zatim pisao je Raffeiner kući u Mals da bi obavjestio o staroj kućnoj pomoćnici Mariji. U odgovoru je stajalo da je Marijino tijelo bilo pokopano onog dana kojeg mu je ona priopćila, kad ga je kao duša posjetila.

Evo događaja o kojem su izvjestili Sabor u Baselu 1432. Sveti Stanislav, biskup u Krakovu (+ 1079), kupio je od plemića Petra komad zemlje za gradnju crkve. Tri godine nakon Petrove smrti njegovi nasljednici optužili su biskupa da nije platio tu zemlju i tražili da plati. Poljski kralj Boleslav II, koji je prema biskupu bio neprijateljski raspoložen, jer ga je ovaj prekoravao zbog lošeg

života, tražio je od biskupa da plati tu zemlju ili da je vrati nasljednicima. Budući da biskup nije imao kupoprodajni ugovor obratio se za pomoć Bogu. Tri je dana neprestano postio i molio. Tražio je da ga i svećenici pomognu na isti način. Kad su prošla tri dana biskup je u pratnji velikog broja ljudi pošao na groblje. Tu je dao otvoriti grob plemića. U lijesu su bile samo kosti. Biskup je kleknuo, pomolio se, ustao i sa svojim biskupskim štapom dotakao kosti i naredio preminulom u ime Presvetog Trojstva da izađe iz groba i pođe s njim na sud da zasvjedoči za istinu. Dogodilo se veliko čudo. Kosti su dobile iznenada meso i mrtvi je oživio. On je tada išao s biskupom kralju i opravdao biskupa. Kralj je tada rekao ustalom da bi od Boga trebalo izmoliti još nekoliko godina života. Čovjek je uzvratio, da mora još trpjeti u čistilištu i da se boji da bi na zemlji mogao još griješiti i zato se vraća u svoj grob. On je zamolio od biskupa za zagovor kod Boga, da bi se ublažile njegove muke. Kad je legao u grob, raspao se i bio kao prije.

Ovakvi nam slučajevi mogu izgledati nevjerojatni, jer su rijetki i neobični. No za te događaje svjedoče povjesni dokumenti i izvještaji vjerodostojnih svjedoka u čiju iskrenost se i stručnost ne može sumnjati.

Crkva je jasno izjavila na Saboru u Baselu da postoji čistilište. U zabludi su oni koji tvrde da poslije smrti ljudska duša spava. Kad sveti Pavao pokojne zove usnuli (Sol 4, 13; 1 Kor 7, 39), misli pri tome na uskrsnuće tijela o Sudnjem danu. Krist je u govoru o smrti bogataša i siromašnog Lazara jasno pokazao da nakon smrti postoji nagrada ili kazna. Mi zazivamo svece u pomoć, a Isus Krist je jasno kazao: "Tko vjeruje u mene živjet će ako i umre!" (Iv 11, 23).

IX Kako skratiti čistilište?

1. Umirući predano u Božju volju

To je junački čin, koji je sličan smrti mučenika. Blosius kaže: "Savršenim predanjem u Volju Božju umirući se oslobađa ne samo od pakla nego i od čistilišta makar je učinio puno grijeha." Sveti Alfons Liguori izjavljuje: "Tko umire predano Bogu, daje drugima izvjesnost, da je postao blažen." Sveti papa Pijo X je vjernicima podijelio potpuni oprost za čas smrti, ako jednom u

životu, po volji odabrani dan nakon cjelovite ispovjedi i dostojne sv. Pričesti izmoli molitvu:

"Gospodine, moj Bože, već sada prihvaćam kako se svidi Tebi, svaku vrst smrti, sa svim njihovim strahotama, patnjama i bolima iz Tvoje ruke sa potpunim predanjem i spremnošću!"

Ovdje se sjetimo izjave oca Pavla iz Molla o ženi koja je poginula u željezničkoj nesreći (vidi strana 24). On dalje kaže: "Da se ne bi ostalo dugo u čistilištu dobro je potpuno se predati u Volju Božju u smrtnom času" (8, 151)

2. *Ako teški bolesnik dostojno primi bolesničko pomazanje može izbjeći čistilište*

Sakramenat bolesničkog pomazanja ima osobitu Božansku snagu za dušu i tijelo. Sveto pomazanje otklanja zapreke koje smetaju dušu da uđe u Nebo. Sveci tvrde da sveto ulje daje duši istu čistoću kao sveto krštenje. Sveti Egbert, nadbiskup Yorka, koji je živio u VIII stoljeću kaže: "Duša onog koji je primio sveto ulje postaje nakon smrti tako čista kao ona djeteta, koja umre nakon krštenja." Tridentinski Sabor izjavljuje da se bolesničkom pomašću "opraštaju preostali grijesi, otpuštaju vremenite kazne za grijehe i opraštaju laki grijesi." Sveti Toma Akvinski kaže. "Nakon bolesničkog pomazanja ne ostaje u čovjeku ništa što bi dušu moglo spriječiti pri izlasku iz tijela u njezinoj težnji za blaženstvom" (C.gent 4, 73). Bolesničko pomazanje ima još jedno blagotvorno djelovanje da bolesnik može ozdraviti. Sveti apostol Jakov kaže: "Gospodin će ga podići!" (Jak 5, 15). Svećenik prilikom podjeljivanja sakramenta bolesniku maže ga svetim uljem govoreći: "Ovim svetim Pomazanjem i svojim preblagim Milosrđem neka te Gospodin milošću Duha Svetoga pomogne. Neka te slobodna od grijeha spasi i milostivo pridigne." (Red bolesničkog pomazanja br. 76.) Bolesničko pomazanje se ne smije odgađati za zadnji čas već treba biti pri punoj svijesti. Velika je odgovornost na rodbini bolesnika ako bolesnik umre bez svetih Sakramenata ili kada svećenika pozovu kada je bolesnik već u nesvijesti. Krivo je mišljenje da bolesničko pomazanje donosi smrt. Krist je ustanovio sakramenat za bolesnike da im se pomogne duhovno i tjelesno. Sigmatizirana djevica Barbara Pfister kaže da nam se po sakramentu bolesničkog pomazanja podjeljuju Kristove zasluge na Križu i to one kad je trpio neizrecivu napuštenost.

3. Nošenje škapulara Majke Božje karmelske pridonosi skraćenju čistilišta

Sveti Šimun Stock, general Reda karmelićana, neprekidno je molio zaštitu Majke Božje za svoj tada jako progonjeni Red. On je 16. srpnja 1251. godine u Cambridgeu u Engleskoj doživio ukazanje Majke Božje i primio Poruku. Majka Božja mu je predala škapular i obećala da će onaj tko ga s poštovanjem nosi imati zaštitu u pogibeljima a nakon smrti skoro oslobođenje iz čistilišta. Vjernički škapular se sastoji od dva komada tkanine povezane vrpcom. Jedna se tkanina nosi na prsima a druga na leđima. Po uzoru na karmelićansko odijelo - škapulari su smeđe boje. Karmelski škapular se jako proširio osobito nakon godine 1322. kada se Majka Božja ukazala papi Ivanu XXII te dala obećanje da će nositelji škapulara imati olakšanje u čistilištu. To je papa proglasio 3. ožujka 1322. godine. Tko nosi ovaj škapular treba biti član bratstva Naše Drage Gospe od gore Karmela, što se postiže primanjem škapulara po svećeniku i upisom u knjigu Bratstva. Škapular se treba imati i po danu i po noći. Može se odložiti samo prilikom pranja.

4. Stupanjem u neki Misni savez također se skraćuje boravak u čistilištu

(Kod nas u Hrvatskoj je poznati Marijanski Misni Savez koji vode franjevci u Varaždinu. Adresa: Franjevački samostan, pp 123, 42001 Varaždin)

5. Svakodnevnim moljenjem 3 Zdravo Marija dobiva se sretna smrt

Molitva triju Zdravo Marija se odnosi na čašćenje moći, mudrosti i milosrđa Presvete Bogorodice. Ovu pobožnu vježbu objavila je Gospa preko svete Matilde (+ 968) uz obećanje sretne smrti ako se svaki dan do smrti moli. Sveta Gertruda, koja je bila suvremenica i prijateljica svete Matilde, piše u svojim Objavama o svetoj Metildi ovo: "Kad je ova svetica pjevala Ave Maria uoči blagdana najveštenja vidjela je iznenada tri zrake koje su zasvjetlile Srdaca OCA, SINA i DUHA SVETOGA i slijevale se u Srce Blažene Djevice Marije. Tada je čula riječi: prema Moći OCA, Mudrosti SINA i Milosrdnoj Ljubavi DUHA SVETOGA nema Moći,

Mudrosti i Milosrdne Ljubavi koja bi bila sličnija od onih Djevice Marije." Papa Benedikt XV je Bratstvo 3 Zdravo Marija podigao na čast Nadbratstva i podjelio brojne oproste. Od članova se traži da ujutro i navečer izmole 3 Zdravo Marijo na čast triju velikih Gospinih odlika te ujutro dodati zaziv: "O Majko, očuvaj me ovog dana od smrtnog grijeha!" A navečer: "O Majko, očuvaj me ove noći od smrtnog grijeha!"

6. *Nosioci "Čudotvorne medalje" primaju od Gospe brojne milosti*

Majka Božja ukazala se u Parizu 1830. godine redovnici svetoj Katarini Labure i naložila da prema onom što je vidjela načini medaljicu. Gospa je obećala svoju žaštitu i brojne milosti onima koji čudotvornu medaljicu s poštovanjem nose. Svetac naših dana, mučenik i apostol Maksimilijan Kolbe postigao je sa čudesnim medaljicama mnoga obraćenja.

7. *Molitve svete krunice korisno je moliti češće i za pokojne*

Sama Nebeska Majka naučila je svetog Dominika da moli 15 otajstva svete Krunice. Po toj molitvi je sveti Dominik postigao obraćenje krivovjeraca po Evropi. Kristovi Namjesnici su brojnim pismima poticali vjernike na čašćenje Majke Božje moljenjem Krunice. Sveti papa Pijo V zajedno sa kršćanskim pukom je molitvom svete Krunice izmolio pobjedu kršćanske mornarice nad Turcima kod Lepanta 7. listopada 1571. (U brojnim ukazanjima Majka Božja od Lurda do Međugorja preporučuje moljenje svete Krunice)

8. *Prikazivanje 30 uzastopnih svetih misa je za pokojne najkorisnije*

a) Evo kako je došlo do toga u Crkvi: Sveti Malahije, nadbiskup iz Armagha u Irskoj, došao je u samostan Clairvaux i tu preminuo 2. studenog 1148. Sveti Bernardo, koji je bio poglavar te opatije, zapisao je ovo: "Kada je preminula sestra svetog Malahije prikazao je on za sestru svetu Misu. Zatim je prošlo 40 dana u kojem vremenu nije mogao za nju prinositi svetu Misu. Tada mu se pojavila iznenada pred crkvenim vratima u bijednom stanju i s izrazom molbe na licu. Ona se tužila da već 40 dana nije

primila nikakve utjehe. Slijedećeg jutra je sveti Malahija prinio svetu Misu za svoju sestru. Ona mu se ponovno pokazala pred vratima crkve u crnoj haljini, ali ne više u bijednom stanju kao prije. Ponovno je nadbiskup prinio svetu Misu za svoju sestru. Skoro zatim vidio ju je ponovno; stajala je u crkvi i nosila je svijetlu haljinu. Nakon što je svetac odslužio još više svetih Misa i žarko se molio za njezino oslobođenje, pojavila se pred njim iznenada u sjajnoj haljini neposredno pred Svetohraništem okružena prosvjetljenim Prilikama. Iz toga je svetac spoznao da je sada njegova sestra u Nebu."

b) *Gregorijanske mise* - su 30 svetih Misa prikazane za jednog pokojnika u 30 uzastopnih dana. Naziv imaju po papi Grguru Velikom koji je kao opat u opatiji Svetog Andrije prikazao 30 dana uzastopce svetu misu za nekog monaha Justusa. Nakon isteka 30 dana javio se pokojni da je oslobođen iz čistilišta. Uz tu praksu postojalo je i Gregorijanske Mise sa 7 Misa u 7 uzastopnih dana. Šest sv. Misa u čast Kristovih boli: po 1 Misa na čast: nevino zarobljenog Isusa, nevino osuđenog Isusa, nevino izruganog Isusa, svetih Rana-Boli-Napuštenosti i Smrti, Ukopa, te Uskrsnuća i Uzašašća našega Gospodina Isusa Krista. Tih šest Misa može se lakše dati odslužiti za jednog pokojnika. Netko može još za vrijeme života za sebe dati odslužiti te Mise što u svakom slučaju je od velike duhovne koristi. Gregorijanske Mise od 30 Misa mogu se lakše dati služiti u samostanima gdje ima više svećenika.

Dodatak

1. Čistilište prema vizijama svete Franciske Rimske (dopuna)

Prema iskustvima svete Franciske Rimske, čistilište sačinjavaju tri velika područja. U gornjem području nalaze se duše koje trpe zbog manjih prijestupa i nesavršenosti. Oni trpe sasvim neznatne osjetne kazne. Ovdje se čišćenje sastoji od velike čežnje za Bogom i blaženim gledanjem Boga.

U srednjem se području nalaze duše koje moraju dati zadovoljštinu za veće prijestupe. Ovo područje ima tri pojasa. Prvi pojas je velika bara ispunjena ledenom vodom. Drugi pojas je bara ispunjena tekućim katranom i vrelim ulje. Treći pojas je kao bara u kojoj kao da ključa pjena, a izgleda kao smjesa rastopljenog zlata i srebra. Anđeli to čine s velikom savješnošću ali s velikim poštivanjem i ljubavi prema siromašnim čistilišnim dušama. Pri tom imaju prema dušama veliku sućut i sažaljenje.

Treće područje je posve dolje te se nalazi blizu pakla. Od kraja do kraja se tu nalazi svjetli prodorni oganj i on se samo svojom jasnoćom razlikuje od paklenog, koji je mračan i taman. I ovo područje ima tri pojasa: u prvom se trpi relativno najmanje. Tu se nalaze laici, svjetovni kršćani koji moraju trpjeti kazne zbog teških dugova. U drugom pojasu je muka puno veća, a određena je za klerike koji nisu još primili svećenički red, kao i za redovničku braću i sestre. Treći je pojas najbolniji. To je čistilište za svećenike i biskupe. Njima je određeno najteže čistilište, sasvim blizu pakla. Premda su imali bolju spoznaju svojih dužnosti, njima nisu dostojno odgovorili. I ovdje nisu jednake kazne za sve,

već su primjerene prema težini grijeha. Sve je zavisno o časti odnosno položaja kojeg je svećenik ili biskup imao u Crkvi za vrijeme svojeg zemaljskog života. Isto vrijedi i za duljinu trajanja trpljenja..." (Ferdinand Holböck, *Fegefeuer*, Christiana-Verlag 1987, Stein am Rhein, strana 77-78)

2. *Čistilište prema opisu jedne duše iz čistilišta – redovnice*

"Želim vam objasniti da u čistilištu ima više stupnjeva. Imenovala sam Veliko čistilište kao kraj gdje trpe najzaduženije duše i gdje sam i ja bila dvije godine... U Drugom čistilištu, koje je još uvijek čistilište, ali drugačije od prvoga, teško se trpi, no manje nego u prvome. Ima i treći dio, to jest čistilište čeznuća. Tu nema vatre. Tu su duše koje nisu dovoljno čeznule za Nebom, koje nisu dovoljno ljubile dragoga Boga. Tu sam i ja sada. No i u tom Trećem čistilištu ima više stupnjeva. Što se više očišćuje, to manje duša trpi. Sve je u razmjeru s nedostacima koje mora okajati ... Veliki grešnici i oni koji su čitav život bili nehajni za Boga, kao i redovničke osobe koje nisu bile kakve bi morale biti, nalaze se u Velikom čistilištu .. (str. 40 i 44)

U najdubljem i najstrašnijem čistilištu, koje je, tako reći trenutan pakao, jesu veliki zločinci ... kojima je dobri Bog dao u smrtnom boju potrebno pokajanje ... Za te duše je čistilište strašno. To je pakao, samo što u paklu proklinju Boga, a ovdje ga hvale i zahvaljuju, što ih je oslobodio. Ovdje su također duše koje nisu marile za Boga, nisu vršile uskrsne dužnosti i obratile se tek pri smrti. U tom čistilištu su mlitavi redovnici i redovnice ... zatim svećenici koji nisu obavljali svoju službu s onim počitanjem koje pripada Božjem veličanstvu ..

U Drugom čistilištu su duše koje su umrle a da im nisu bili izbrisani oprostivi grijesi, ili su umrle s oproštenim smrtnim grijesima za koje nisu potpuno zadovoljile Božju pravednost. U tom čistilištu ima više stupnjeva, već prema zasluzi duše. Čistilište Bogu posvećenih osoba i onih koje su primile više milosti dulje je i mučnije od čistilišta običnih ljudi.

Konačno je čistilište čeznuća, koje se naziva također i Predvorjem. Malo mu koja duša uspje izbjeći..." (str. 50- 51)

(Sestra Marija od Križa, *Glas iz čistilišta*, Zagreb 1978. Izdao Centar kršćanske duhovnosti, Križevci, Račkoga 12)

Prijatelji i pomoćnici duša u čistilištu

U sva vremena bilo je takovih prijatelja i pomoćnika duša u čistilištu, koji su se za pokojne molili, žrtvovali, dali zadovoljštinu i suosjećali. Čak su na tajanstven način saobraćali sa pokojnima. Tu susrećemo mnoštvo svetih i blaženih koji svojim zauzimanjem za duše u čistilištu su uzor i primjer. Tu ima i osoba kojima su se duše iz čistilišta ukazivale tražeći pomoć a zatim zahvalile za dragocjenu pomoć. Pri tome su neki pomoćnici i prijatelji duša u čistilištu smjeli u vizijama i objavama na čas pogledati čistilište te opisati patnje duša u čistilištu. Slijedeći primjeri neka nas potaknu da i mi postanemo vjerni prijatelji i zauzeti pomoćnici dušama u čistilištu.

Sveti Grgur Veliki, papa (+ 12. ožujka 604)

Sveti Grgur I papa jedan je od četiri crkvenih otaca latinske Crkve; potječe iz plemenite rimske obitelji. Neko vrijeme bio je rimski prefekt. Nakon smrti svoga oca napusti politički položaj. Svoju palaču u Rimu pretvorio je u samostan i sedam godina je ondje živio kao monah. Papa Benedikt I zaredi ga za đakona rimske Crkve. Nakon smrti pape Pelagija II (g. 590.) bude sv. Grgur izabran za papu. Nastojao je oko ukidanja ropstva i oko sprečavanja ratova. Ozakonio je bezženstvo za svećenstvo i obnovio crkvenu glazbu. Bio je doboki mistik i plodan duhovni pisac.

U djelu *Dialogen (Razgovori)* opisao je sveti Grgur također i brojne svoje susrete sa dušama iz čistilišta. Brojni primjeri pokazuju da je sveti Grgur Veliki bio također i veliki prijatelj i pomoćnik duša u čistilištu. Po njemu su nazvane "gregorijanske mise", slijed od 30 svetih misa koji se treba služiti bez prekida. Evo slučaja koji je započeo tu pobožnu praksu služenja 30 misa za pokojne. Dok je Grgur boravio u svom samostanu u Rimu umre jedan monah - Justus, koji baš nije bio revan u obdržavanju redovničkog pravila. Kada je prošlo 30 dana, pokojnik Justus se javi Grguru i zamoli pomoć. Nakon toga Grgur provjeri taj slučaj prioru samostana Preciozu. Grgur je savjetovao da se za pokojnog monaha prikaže 30 dana misna žrtva, s time da se ne preskoči nijedan dan, već da se mise služe u neprekinutom nizu 30 dana. Tada je Precioz preuzeo dužnost i počeo služiti sv. Mise. Kako je bio zaokupljen drugim dužnostima, nije brojio dane sa prikazanim Misama. Ukaže se jednog dana pokojni Justus svojem rođenom bratu Kopiozu, koji je također bio u istom samostanu. Kad Kopioz ugleda pokojnog brata upita ga: "Šta je, brate? Kako si?" On mu odgovori: "Dosad je bilo loše, ali sada se osjećam dobro, jer danas sam ušao u društvo blaženih u Nebu." O tom susretu je odmah Kopioz obavijestio braću u samostanu. Tada oni pažljivo prebroje dane prinošenja svetih misa. Ustanove da je to baš bilo na isti dan kada je bila prikazana trideseta sveta misa. Sam Kopioz nije imao pojma da su se za pokojnog Justusa prikazivale svete mise. Ustanovili su da je monah Justus po svetim misama oslobođen čistilišnih muka. Dakle, postoji pouzdana nada da se pokojnik oslobodio čistilišnih muka za kojeg je prikazano 30 uzastopnih svetih misa. To su takozvane "gregorijanske mise".

Sveti Odilo iz Clunya, opat (+ 31. prosinca 1048)

Sveti Odilo je bio peti opat benediktinske opatije Clunyu. Potjecao je iz plemićke obitelji, iz pokrajine Overne. Bio je boležljiv i djelimično uzet. Kad je godine 1016. zavladala velika glad, sveti opat Odilo prodao je dragocijene crkvene predmete, samo da bi namakao kruha za siromahe. Sveti Odilo je u vremenu između 1028. i 1030. uveo u benediktinske samostane dan nakon svetkovine Sviju svetih spomen Sviju mrtvih kako u svetoj misi

tako i u molitvi časova. Isto je preporučivao davanje milostinje kao žrtvu za duše u čistilištu. Spomen mrtvih 2. studenog preuzela je kasnije cijela Crkva, a papa Benedikt XV 10.8.1915. dopustio svećenicima da mogu na Dušni dan prikazati za pokojne tri sv. mise.

Sveti Petar Damiani, kardinal (+ 22. veljače 1069)

Sveti Petar Damiani rodio se 1007. godine u Raveni. Rano je ostao bez roditelja. Za njega su se brinuli brat Damian i sestra Roselinda. Prema bratovom imenu uzeo je prezime Damiani, što znači Damjanov. Kao siroče Petar Damiani našao je jednog dana zlatnik. Nije ga iskoristio za sebe, već ga je odnio nekom svećeniku sa molbom da za njegove roditelje prikaže svetu Misu. Studirao je u Raveni, Firenzi i Parmi, bio je profesor. Sa 28 godina ušao je u naselje pustinjaka Fonte Avellana. Pustinjaci su ga brzo izabrali za poglavara. Petar Damiani je u Statute pustinjačke zajednice stavio odredbu da monah treba molitvi časova pridodati Pokojničko slavlje. Sveti Petar Damiani se napose brinuo za pokojnu braću pa bi odredivao za pokojne molitve, Mise, dobra djela i pokore. Papa Stjepan IX dao mu je kardinalsku čast i postavio za biskupa Ostije. Na molbu benediktinskog opata iz Monte Cassina, Deziderija - sveti Petar Damiani sastavlja spis "O raznim čudesnim uspomenama i ukazanjima." U tom djelu nalazi se ovaj primjer: biskup Kölna, Severin, bio je na glasu sveta života te obdaren darom čudesa. Nakon prelaska u vječnost ukaže se on jednom svojem kanoniku - ali sav obavijen plamenom. Kada je taj uzbuđeni kanonik zapitao svog pokojnog biskupa, zašto mora trpjeti on tako užasne boli od plamena u čistilištu, on čija je uspomena na zemlji tako blagoslovljena i čije je ime slavno u cijeloj Crkvi. Tada je biskup što je došao iz čistilišta dao slijedeći odgovor: "Ja ovu patnju podnosim samo zato, što za boravka u kraljevskom dvoru kao savjetnik nisam od Crkve propisane molitve molio u od Crkve određeno vrijeme. Budući da sam bio veoma zauzet poslovima običavao sam cijeli dnevni oficij od početka do kraja izmoliti već ujutro, kako bi mogao nesmetano se dati na moje preostale dužnosti. Radi prekršaja tog crkvenog propisa moram sada tako strašno trpjeti i ispaštati. Molim te lijepo idi i

kaži svećenicima i ostalim pobožnim ljudima kako ja strašno patim te ih zamoli da mi pomognu molitvom, milostinjom i prikazivanjem svetih Misa. Tada ću sigurno brzo biti oslobođen ove kazne."

U vezi sa svetkovinom Marijina uznesenja u Nebo sveti Petar Damiani navodi kako svake godine toga dana na tisuće duša biva oslobođeno iz čistilišta. Kao potvrdu toga spominje slučaj koji mu je poznat iz vremena njegova boravka u Rimu. Bio je običaj da pobožni vjernici na vigiliju svetkovine Gospina uzašašća sa upaljenim svijećama i bakljama noću u procesiji obilaze Gospine crkve. Kod jedne takve noćne posjete crkvi Svete Marije Ara Coeli u Rimu na brežuljku Kapitolu neka je žena u crkvi nenadano zapazila svoju pokojnu kumu. Kako bi bila sigurna da li se radi stvarno o pokojnoj kumi ili je možda kakva zabuna, odluči žena sačekati osobu koju je vidjela - na izlazu iz crkve kod vratiju. Nakon kratkog vremena evo očekivane osobe isto kod crkvenih vratiju. Žena srdačno pristupi toj osobi, pozove je na stranu te ju upita da li je ona njezina kuma Marozia. Pokojna odgovori: "Jeste, ja sam to!" Na to upita žena: "Ali kako je to moguće? Ta vi ste prije par mjeseci preminuli, kako možete ponovo biti među živima?" Na to će pokojna: "Do sada sam bila stavljena u užasnu vatru što je kazna za mnoge grijehe taštine što sam ih počinila u svojoj mladosti. Ali danas je blagoslovljena Kraljica svijeta povodom svoje svetkovine, koju danas Crkva slavi, k nama sišla te mene i veoma mnogo drugih duša oslobodila od čistilišnog plamena. Blagoslovljena svake godine ponavlja to čudo milosrđa. Kao zahvalu za tu milost posjećujemo mi ove noću vaša svetišta. Premda sam se samo ja tebi vidljivo pokazala, potrebno ti je znati da smo u veoma velikom broju ovdje došli. Kao potvrdu da ti ja govorim istinu, saopćavam ti još da ćeš za godinu dana umrijeti, dakle na dan svetkovine Marijina uznesenja." Žena je ozbiljno shvatila ovaj susret i proroštvo. Molitvom i vježbom u kreposti pripremila se za sretnu smrt. Stvarno u predvečerje slijedeće svetkovine Marijina Uznesenja nenadano je spopadne bolest te se već slijedećeg dana preselila u vječnost.

Narod je Petra Damiania odmah nakon smrti počeo štovati kao sveca. Imao je veličanstven sprovod. Proglašen je crkvenim naučiteljem 1.10.1828. Svojim spisima se oštro borio protiv zala u Crkvi. Bio je pravi obnovitelj ćudorednog života. Veoma su ga cijenili pisci Dante i Petrarca.

Sveta Gertruda iz Helfte, djevica (13. studeni 1302)

Rodila se 1256. u Eislebenu, u njemačkoj pokrajini Turingiji. U petoj godini života roditelji su je predali u ženski samostan. Naučila je ispravno pisati i čitati na latinskom jeziku, koji je tada bio jezik izobraženih osoba. Naročito je voljela pjesništvo. Ostala je u samostanu kao redovnica. Nakon njezine 25. godine vrlo često ima mistične doživljaje. Neka od tih viđenja opisale su sestre samostana u Helfte nakon svetičine smrti u knjizi "Poslanik Božje ljubavi" (*Legatus Divinae pietatis*). Sveta Gertruda je veoma često prikazivala zasluge svete Mise na utjehu dušama u čistilištu te zatim vidjela njihovo oslobađanje iz čistilišta.

Sveti Nikola iz Toletina, svećenik-augustinac (+10. rujna 1305)

Rodio se 1245. u Sant'Angelo u Pontano. Novicijat augustinaca završio je 1260. u Sanginesiu, a studij gramatike, logike i teologije u Toletinu. Svećenički red je primio 1269. g. iz ruku biskupa iz Osima, svetog Benvenuta. Bio je poznat kao veliki pokornik, strogi isposnik, jezgroviti propovjednik, neumorni ispovjednik, koji je obratio mnoge grešnike. Po njegovu zagovoru se još za njegova života događahu čudesa. No on je uz to bio veliki pomoćnik duša u čistilištu. Papa Bonifacije IX je u dva službena dokumenta - buli *Splendor paternae gloriae* (1390) i buli *Licet is de cuius* (1400) - imenovao svetog Nikoli iz Toletina "zaštitnikom duša u čistilištu". Papa Leon XIII je službeno odobrio godine 1884. "Pobožno društvo za pomoć dušama što trpe u čistilištu a ima za pokrovitelja svetog Nikoli iz Toletina." Kršćanska umjetnost rado predstavlja sv. Nikoli iz Toletina povezano sa dušama u čistilištu, ili kako svetac prikazuje svetu misu za duše u čistilištu: te duše, spašene muka, uzlaze u Nebo.

Sveti Nikola iz Toletina je već kao mladomisnik u Cingoliu 1269. vjernike poticao kroz svetu ispovjed i svete mise da pomognu dušama u čistilištu. Jedne subote navečer dođe mu jedna duša iz čistilišta sa molbom da bi sljedećeg jutra za nju i mnoštvo drugih duša što trpe u čistilištu, prikazao svetu misu. Sveti Nikola zatraži od molitelja da se predstavi i kaže svoje ime. Odgovor je

glasio: "Ja sam tvoj pokojni prijatelj, brat Peregrin iz Osima. Poradi svojih grijeha ja sam zaslužio da budem bačen u pakao, ipak moram zahvaliti Božjem milosrdu da nisam vječno odbačen, ali se zato duže vremena bolno čistim u plamenu čistilišta. Sada ja dolazim k tebi i molim te da za mene i mnoštvo drugih duša u čistilištu prikažeš sutra svetu misu Gospodinu Bogu da bi mi po toj svetoj Žrtvi bili oslobođeni svojih patnja ili barem dobili olakšicu." Svećenik Nikola mu odgovori: "Neka ti Gospodin da udio na zaslugama Isusove Predragocijene krvi. No, što se tiče tvoje molbe, ja nisam u mogućnosti sutra, kao ni kroz cijeli slijedeći tjedan, da ti pomognem. Imam službu hebdomadara (sve svete mise se prikazuju na nakanu samostana)." Pokojni kroz suze i jecaj nastavi: "Ah, kad imaš tako malo sućuti prema nama, dođi barem i pogledaj svojim vlastitim očima što mi trpimo, tada više nećeš biti tako nemilosrdan da mi uskratiš što sam te zamolio. Znam to, da više nećeš oklijevati i pustiti da duže podnosimo patnje u čistilištu." Najednom sv. Nikola primjeti da je premješten u čistilište. Tamo on ugleda široku ravnicu na kojoj nebrojano siromašnih duša svih doba i položaja čiste se na različite načine i stupnjeve. Ljudska mašta to nije sposobna predstaviti. Ne samo da je neopisiva patnja potresla pobožnog svećenika, nego i sve duše moljahu njega da im se smiluje te im pomogne. Pokojni prijatelj, brat Peregrin kaza tada svetom Nikoli: "Pogledaj, to su oni koji su me k tebi poslali! Budući da si mio Bogu, imamo čvrsto pouzdanje da ćeš nas ti spasiti od naših nevolja, kada za nas kažeš svetu misnu žrtvu." Veoma potresen time što je te noći vidio i čuo, uputi se sv. Nikola u ranu zoru svom redovničkom poglavaru. Taj, saslušavši i povjerovavši iskazu svećenika Nikole, odmah ga je oslobodio službe hebdomadara, i dopustio mu ne samo tog nedjeljnog jutra već i cijeli sljedeći tjedan da prikazuje svete mise za duše u čistilištu. Uz mise je sv. Nikola povezao i post, pokoru, te svakog dana molitve Pokojničkog slavlja. Nakon sedmodnevne zadovoljštine ukazao se ponovno svecu iz čistilišta brat Peregrin. Ali sada nije bio više kao prije u stanju čišćenja. Sada je on blistao prekrasnim sjajem u kojem svetac zapazi mnoštvo drugih duša oslobođenih iz čistilišta. Sve su ga duše kao svojeg osloboditelja pozdravile a zatim zajedno sa bratom Peregrinom uzašle u Nebo.

pjevajući osmi stih psalma 43; "Ti si nas spasio od dušmana, ti si postidio one koji nas mrze."

Još mnogo puta u svojem strogom redovničkom životu dolazile su svetom Nikoli iz Toletina duše iz čistilišta, da mu se preporuče u zagovor, ili da mu zahvale na njegovoj pomoći.

Blažena Kristina iz Stommelna, djevica (+ 6. studeni 1312)

Bl. Kristina je rođena 1242. u selu Stommelnu kraj Kölna. Već u desetoj godini doživljava ukazanje Krista. Od te dobi odlučila se za djevičanstvo. Njezin život obiluje prekrasnim vizijama i zanosima, kao i izvanrednim patnjama. Doživjela je užasne nasrtaje zloduha, ali i milost promatranja Isusove muke te je primila znakove Isusovih rana, kao prije nje sveti Franjo Asiški. Patnju i dragovoljnu pokoru prikazivala je za spasenje duša i oslobođenje duša iz čistilišta. U knjizi povjesno zajamčenih događaja iz života svetaca od svećenika kartuzijanca Lovre Suriusa (*De probatis Sanctorum historiis*... - Köln, 1575) nalazimo ovaj zanimljiv podatak o blaženoj Kristini iz Stommelna.

Kada se duša Kristine nakon napuštanja tijela našla pred vječnim Suncem dano joj je da bira: da li će odmah ući u vječnu radost, koju je obilno zaslužila, ili se želi vratiti na zemlju, te tu još par ljeta provesti u pokori za utjehu dušama u čistilištu. Što je učinila blaženica? Bez krzmanja izabrala je drugo. Odmah ju je Gospodin vratio u život, na veliko zaprepašćenje onih koji su okruživali njezin lijes, spremni za ukop. Blaženica je nastavila život u strogoj pokori što graniči sa nevjerojatnim. Po svojim dragovoljnim patnjama za duše u čistilištu ona im je bila prijatelj i pomoćnica. U spisak blaženih uvrstio ju je sveti papa Pijo X, 18. ožujka 1909. godine.

Blaženi Franjo iz Fabriana, svećenik-franjevac (+ 1322)

Blaženi Franjo je bio sin liječnika iz Fabriana kraj Ancone. Sa 16 godina stupio je u Franjevački red. Slijedio je savjete i upute blaženog brata Leona, pratioca i ispovjednika svetog Franje Asiškog. Brzo je napredovao u svetosti. Kao svećenik je često

prikazivao svete mise za duše u čistilištu. Dok je završavao svetu misu za pokojne sa riječima "Počivali u miru! (Requiescant in pace)" - odjeknuli su iz prazne crkve brojni glasovi sa odgovorom: "Amen". To su bili glasovi onih siromašnih duša za koje je blaženik prikazao Bogu misnu žrtvu. Blaženik ne samo da je za duše u čistilištu neograničeno darovao sva djela pokore i molitve već se vježbao u herojskom činu ljubavi za duše u čistilištu. (Taj čin ljubavi u dvadesetom stoljeću glasi: "Isuse, Marijo, volim Vas - spasite duše!")

Blaženi Henrik Suzo, svećenik - dominikanac (+ 25. siječnja 1366)

Rodio se u Konstanzu 1295. Po ocu je pripadao plemićkoj obitelji von Berg, no uzeo je po majci prezime Suzo. Sa 13 godina obukao je redovničko odijelo sv. Dominika. Studij je nastavio u Kölnu. Tu je upoznao glasovitog mistika dominikanca Ivana Taulera, koji mu je bio duhovni vođa i ispovjednik. U 6. poglavlju *Života* blaženog Henrika, navodi se kako je on poznavao tajne i buduće stvari. Milošću Božjom je upoznao stanje Neba, pakla i čistilišta. Nije bilo ništa neobično, da su mu dolazile duše pokojnika da ga zamole za pomoć ili da mu zahvale za njegova djela zadovoljštine. Tu stoji da je i njegov pokojni otac došao tražiti pomoć i kasnije zahvalio. Svoju majku i učitelja Eckerharta vidio je proslavljene.

Sveta Franciska Rimska, redovnica (+ 9. ožujak 1440)

Rodila se godine 1384. u Rimu. Kao djevojčica u pratnji svoje pobožne majke često je obilazila sedam glavnih rimskih crkava, klečala na grobovima svetih mučenika, a u predvorjima crkava dijelila milostinju siromasima. Na traženje oca udala se za plemića Lorenza Ponziani. Rodila je šestoro djece, kojima je bila dobra i uzorna majka, ali ne smao njima već i rimskoj sirotinji. Kraj svih obaveza našla je vremena za molitvu u ćeliji potkrovlja. Poslije smrti svog muža i djece stupila je u Rimu u pobožnu bratovštinu Oblata, koju je godine 1433. sama osnovala, po-

svećujući se brizi za siromahe i bolesnike. Živo je osjećala prisutnost i zaštitu svoga anđela čuvara. Provodila je strogo pokornički život. Jela je samo povrće, nosila kostrijet, od kuće do kuće je molila milostinju za siromahe. Bila je velika pomoćnica duša u čistilištu. Ona je uspješno oslobađala duše iz čistilišta, koje su od nje tražile pomoć. Sveta Franciska Rimska smjela je u svojim brojnim vizijama ne samo pogledati Nebo ili pakao, nego također i čistilište. S time je bio upoznat njezin ispovjednik, Ivan Matiotti, župnik crkve sv. Marije na Transteveru. On je opisao kako je sveti Arkanđeo Rafael proveo sv. Francisku Rimsku kroz čistilište i pokazao patnju duša što se čiste. Svetica je objasnila da čistilište ima tri stupnja. Treći stupanj je najniži i blizu pakla. Svojim izjavama o čistilištu potakla je mnoge ljude da pomognu molitvom i dobrim djelima dušama u čistilištu.

Sveta Katarina Đenovska (+ 15. rujna 1510)

Rodila se u Đenovi 1447. u plemićkoj obitelji Fieschi. Imala je tri starija brata i jednu sestru, Limbaniju, koja je bila u samostanu. Sa dvanaest godina izrazila je želju da stupi u samostan, no odlukom obitelji morala se udati u šesnaestoj godini. Dok je Katarina bila iskreno pobožna, njezin muž je nalazio zadovoljstvo u grešnom uživanju. I sama Katarina je jedno vrijeme popustila u revnosti. Uz pomoć rođene sestre našla je ispovjednika i obratila se na pravi pokornički život. Izmolila je obraćanje svojem mužu. Nakon muževljeve smrti dvorila je bolesnike u bolnici Đenove; posebno u vrijeme kuge 1497. i 1501. Proživljavajući sama prvi mistični stepen: čišćenje - sastavila je spis *Traktat o čistilištu*. Oko godine 1500. sv. Katarina je bila pogođena zagonetnom bolešću. Dok je sama rasla u ljubavi prema Bogu puno je pomagala dušama u čistilištu.

Sveta Terezija Avilska, redovnica (+ 14. listopada 1582)

Rodila se 28.3.1515. u španjolskom gradu Avili. Roditelji su joj bili viši kastiljski plemići. U obitelji je bilo 12 djece. Terezija je u dvanaestoj godini izgubila majku.Otišla je u sobu gdje se nala-

zila slika Majke Božje, bacila se na koljena i zamolila Bogorodicu da joj bude majka. Sa 16 godina stupila je u Karmelski red u Avili. Kroz 20 godina je osjećala veliku duhovnu suhoću. Gospodin joj je dao zadatak da izvrši obnovu Reda, prema prvotnom pravilu. Uz pomoć sv. Ivana od Križa obnovila je 32 samostana. Napisala je dragocijene mistične spise. Od žena je prva proglašena crkvenim naučiteljem. Sveta Terezija Avilska je imala veliku ljubav prema dušama u čistilištu i mnogo se molila za njih. U svojoj *Autobiografiji* govori i o "viziji pokojnika". Svetici je dano da vidi neke poznate osobe pokojnika, kako ulaze u Nebo.

Sveta Terezija Avilska je imala jedan poseban dar: mogla je vidjeti događaj koji se događa na velikoj udaljenosti. Svetica je vidjela kako gusari napadaju neki brod, kako su zarobljeni četrdesetorica isusovaca te njehovu mučeničku smrt. Svecima dakle ni čistilište nije bilo nepoznato i daleko, pa su zato bili mnogo više zauzeti za pomoć dušama u čistilištu.

Sveta Marija Magdalena de Pazzi, redovnica (+ 25. svibanj 1607)

Rodila se u Firenzi 2. travnja 1566. u plemićkoj obitelji. Od devete godine rado je čitala i razmišljala o Muci Isusovoj. Prvu Pričest je primila u desetoj godini. Oduševila se za trajno Isusu darovano djevičanstvo. Stupila je u Firenci u samostan bosonogih karmeličanki samo zato jer su one imale privilegij svakodnevne svete Pričesti. Za napredak u ljubavi i pomoć dušama u čistilištu, smatrala je da tu u karmelu može najviše postići. Uz redovite redovničke obaveze postila je o kruhu i vodi sve dane osim nedjelje. Spavala samo pet sati. Od 1585. do 1590. godine trpila je karmeličanka sveta Marija Magdalena de Pazzi užasne duševne i tjelesne patnje, koje je prikazivala za pomoć dušama u čistilištu. Jednom zgodom je u zanosu bila dva sata u čistilištu te upoznala kakve su kazne za pojedine pogreške. Iznenadilo ju je kada je u čistilištu vidjela svećenike i redovnice. I svog rođenog brata. Za svojeg brata je uz žarke molitve prikazala 107 svetih pričesti dok ga nije oslobodila. Svetica je rekla jednom zgodnom svojoj poglavarici: "Nikada ne bih vjerovala da u čistilištu postoje tako užasne patnje, da mi sam Bog to nije pokazao!"

Sveta Marija Magdalena de Pazzi je naročito častila Predragocijenu krv Isusovu. Najmanje petnaest puta dnevno prikazivala bi

ona Nebeskom Ocu Predragocijenu krv njegovog Božanskog sina. Sam Spasitelj joj je jednom zgodom objavio da ovom pobožnom vježbom može obratiti nebrojane grešnike te osloboditi iz čistilišta također nebrojane duše. Svetica je tvrdila da prikazivanjem Predragocijene krvi je dar Nebeskom Ocu od neprocijenjive vrijednosti.Kada samo jednostavno prikazivanje Kristove krvi po molitvi je tako djelotvorno - koliko više je djelotvorno prikazivanje same golgotske žrtve u svetoj misi i u svetoj pričesti. Sveta Marija Magdalena de Pazzi je riječju i primjerom utjecala na mnoge da zdušno pomažu duše u čistilištu. U tom pogledu je posegno bio veliki njezin utjecaj na dva sveta svećenika: sv. Alfonsa Liguori i sv. Josipa Benedikta Cottolengo.

Sveti Filip Neri, svećenik (+ 26. svibanj 1622)

Rodio se u Firenzi 1515. g. Kao mladić po očevu nalogu pomagao je u trgovini rodaku u Monte Cassino. Prešao je u Rim i pohađao učilište Sapienza. U slobodno vrijeme hodočastio je po rimskim svetilištima i katakombama. U svojoj 36. godini zaređen je za svećenika. Osnivač je reda oratorijanaca. Filip Neri je imao česte mistične zanose. U tim zanosima diže se iznad zemlje; lice bi mu se potpuno promijenilo, a zapažao se i tajanstveni sjaj oko glave. Bio je vrsni ispovjednik. On je običavao polovinu zasluga svih svojih dobrih djela prikazati za obraćenje grešnika, a u drugu polovicu za duše u čistilištu, napose za duše kojima je on bio ispovjednik. Veći broj tih duša dolazilo je k njemu i tražilo pomoć, a kada bi bili oslobođeni čistilišnih patnji, došli bi mu zahvaliti.

Službenica Božja Marija Villani, redovnica (+ 26. ožujak 1670)

Rodila se u Napulju 1584. u plemićkoj obitelji. U svom mjestu stupila je u samostan dominikanki. Bila je obdarena karizmatskim darovima. Napisala je par asketsko-mističnih djela. Sav svoj život prikazala je za duše u čistilištu. Njima je prikazivala svakodnevno sva svoja dobra djela. Jednom zgodom na Dušni dan dobila je od poglavarice nalog da napiše neki rukopis. Po-

tužila se ona tada Spasitelju da joj nije moguće isključivo cijeli dan moliti za duše pokojnih, kako je željela. Ukaže joj se Isus i obeća joj da će za svaki redak, što ga u poslušnosti napiše, moći spasiti jednu dušu iz čistilišta. Očito je da je kod Boga važniji stupanj ljubavi, kojim se nešto čini,nego li veličina dobrog djela. I Marija Villani je bila spremna dragovoljno trpjeti da bi umanjila patnju duša u čistilištu.

Sveta Margareta Marija Alacoque, redovnica (+ 17. listopad 1690)

Rodila se 22. srpnja 1647. U Lautecouru, burgundskoj općini Verosvres. Otac joj je bilježnik. Umro je mlad, ostavivši iza sebe brojnu obitelj. Njegova je udovica bila u velikim poteškoćama. Mala Margareta je već u četvrtoj godini života učinila zavjet čistoće. Kad joj je bilo 8 godina, dana je u zavod klarisa u Charollesu. Teška bolest je vrati kući, gdje je gotovo uzeta bolovala četiri godine. Kad je ozdravila, na koncu 24. godine života, stupila je u samostan sestara Pohođenja u Paray le Monialu. U svojim je bilješkama sveta Margareta zapisala; "Nešto me je, a da si pravo nisam bila svjesna, neprestano poticalo da opetujem riječi - 'O moj Bože, posvećujem ti svoju čistoću i polažem zavjet vječne čistoće Tebi u čast'." Mnogo godina kasnije, kad je već bila u samostanu, za vrijeme jednog viđenja Isus joj je rekao: "Izbrao sam te, da mi budeš zaručnica. Mi smo jedno drugom obećali vjernost, onda kada si položila zavjet djevičanstva. Zatim sam te povjerio svojoj svetoj Majci, da te ona odgoji prema mojim nacrtima." U dva navrata je bila asistentica kućne poglavarice a jedno vrijeme učiteljicom novakinja. U više navrata Isus Krist se ukazao svetoj Margareti i dao joj svoje Poruke. Na izričitu Isusovu želju uveden je blagdan Srca Isusova u petak tjelovske osmine, te pobožnost devet prvih petaka u čast Presvetog Srca Isusova. Manje je poznato da je svetica imala u više navrata vizije i posjete duša iz čistilišta. Iz tih vizija je jasno da se duše u čistilištu nalaze u stanju čišćenja te im se može i treba pomoći. Radi krhkog zdravlja bila su joj ograničena izvanredna pokornika djela. Zanimljiv je ovaj slučaj: Sveta Margareta dobila je od poglavarice dopuštenje da se bičuje kako bi time ublažila boli duša u čistilištu. No u svoj oduševljenju sestra Margareta je prešla mjeru. Ukažu joj se duše iz čistilišta se žalbom da im se boli povećavaju

umjesto da su manje. To je bio znak da je poslušnost najbolje i najzaslužnije djelo.

Časni Gašpar iz Olidena, svećenik-teatinac (+ 1740)

Rodom je iz Elgoibara, pokrajina Guipuzcoa u Španiji. U Madridu je stupio u red Teatinaca. Tu je 6. siječnja 1683. položio zavjete. S uspjehom je predavao teologiju na Univerzitetu u Salamanci. Bi poslan u Italiju. Tamo je postao gorljiv dušobrižnik i apostol za pomoć dušama u čistilištu. Veoma se zalagao za takozvani "herojski čin ljubavi", kojim se sva vrijednost dobrih djela, sadašnjih i budućih, velikodušno daruju za duše u čistilištu. Na posebnim predavanjima otac Gašpar je objašnjavao smisao i vrijednost "herojskog čina ljubavi". Na takve konferencije je često dolazio i papa Benedikt XIII (1724-1730). Papa je oca Gašpara nazvao "prokuratorom čistilišta". "Herojski čin ljubavi" su preporučili i oprostima obdarili rimski prvosvećenici: Bendikt XIII, Pijo VI, Pijo IX, i Leon XIII. Otac Gašpar iz Olidena postao je poglavar novoosnovanog samostana teatinaca u Palma de Mallorca. I tamo je bio neumorni širitelj "herojskog djela ljubavi". U Mallorci je napisao dragocijeni *Dialog o čistilištu* koji je tiskan u Alcali 1732. godine. Svoj zemaljski život završio je "prokurator čistilišta" 1740. godine.

Blažena Marija Krescencija Höss, redovnica (+ 5. travanj 1744)

Rodila se 20. listopada 1682. u Kaufbeurenu. Na krštenju je dobila ime Ana. Započela je život u kršćanskom ambijentu. Sa mamom je rado i često išla u crkvu i rano naučila molitve i sadržaj obreda. Iz ranog djetinjstva poznat je ovaj njezin mistični susret. Jednog je dana mama donijela Ani par voćaka, dok se igrala na tratini. Ana je ostala sama. Iznenada Ana primjeti kraj sebe dječaka izvanredne ljepote. Nije znala da je to nebesko viđenje. Ona reče. "Dođi i blaguj sa mnom!" Isus joj odgovori: "Moj otac ima bolju hranu. Slađi su plodovi njegova vrta!" Djevojčica iznenađena upita: "A tko je tvoj otac ... gdje stanuje ... kako se zove i kako je tvoje ime?" Na ta pitanja odgovori Božanski dječak sa

smješkom: "Moj otac je Gospodar Raja, moj stan je Nebeski Jeruzalem, zovem se Isus, a moja majka je Marija." Doživljela je prvi zanos. Kada je došla k svijesti, našla se u svom krevetiću. Mama ju je prenijela, misleći da je zaspala. Sa 5 godina primi sakramenat potvrde, a sa 7 godina, poradi velike inteligencije i izvanredne pobožnosti - sa velikom pobožnošću bi pripravna za svetu pričest. Idući u školu ili crkvu milo je razgovarala sa svojim anđelom čuvarom. Već u sedmoj godini života položi zavjet svete čistoće.Od oca je naučila promatrati Patnju i Smrt Isusa Krista, dok je po majci naučila pomagati siromahe. Svladavši poteškoće ušla je u samostan Franjevačkih trećoredica u Maierhofu. Poradi izvanrednih fenomena pobojali su se u samostanu da se ne radi o vještici. Dugim i strogim promatranjem ustanovilo se da viđenja i ukazanja nisu djelo zloduha. Tek g. 1714. izmjenila se njezina sudbina. U samostanu je najprije bila čistačica, zatim kuharica, vratarica, te na kraju učiteljica novakinja. Godine 1741. bi izabrana čak i za poglavaricu. Kroz mnoge patnje pročišćena porasla je u veliku pomoćnicu duša u čistilištu. Njezinu ćeliju često su pohađale duše iz čistilišta, da zatraže pomoć u molitvi i žrtvi. Poglavarica samostana Ivana Altwögger naredila je pod poslušnost sestri Mariji Krescenciji da duše iz čistilišta - kada ponovno dođu, pošalje u ćeliju poglavarice.

"Jedva što je smrklo, po običaju dođu siromašne čistilišne duše bolesnoj Krescenciji. Ona ispuni naređenje svoje poglavarice i duše pokorno odu. Uđu u ćeliju Ivane Atwögger. Ova, na smrt preplašena, odmah je uputila duše natrag Krescenciji."

Sveta Marija Krescencija obišla je sa svojim anđelom čuvarom ne samo nebo već i čistilište i pakao. To "putovanje" trajalo je više sati. Vidjela je djelo nagrade i kazne Božje pravde. Svetica je bolno suosjećala sa dušama u čistilištu. Oštra pokornička djela, što ih je poduzimala svetica, bila su za olakšanje dušama u čistilištu.

Službenica Božja Marija Ana Josipa Lindmayer (+ 6. prosinac 1726)

Rodila se 24. rujna 1657. kao treće od 16 djece vlastelinskog sluge u Münchenu. Pobožni, marljivi i milosrdni roditelji dali su dobar primjer svojoj djeci, od koje se petoro uputili na duhovni stalež. Također i Marija Ana je namjeravala stupiti u samostan, ali

je bila ometana bolešću i drugim poteškoćama. Mada još u svijetu, bila je obdarena izvanrednim milostima, iskušana nutarnjim i vanjskim poteškoćama. Svetohranište i čistilište bijahu dva središta njezine pobožnosti. Ona doživljavaše posjete patničkih duša iz čistilišta; javljale su joj se kao ognjene varnice ili životinje odvratna izgleda. Mnoge stranice njezinih spisa ispunjene su ispovjedima spašenih duša. U svojim zabilješkama je službenica Božja zapisala: "Od djetinjstva sam bila sklona pomagati dušama u čistilištu. Već vrlo rano sam subotom molila krunicu da bi dušama pokazala svoju ljubav. Kako sam primala više prosvjetljenja, sve bi svoje pobožne vježbe namjenila za pokojne i kroz mnoge godine za njih činila raznu pokoru. U ukazanjima je sam Isus poticao svoju izabranicu da pomaže dušama u čistilištu. Isus ju je poučio kako to najbolje može izvesti. Evo kako Marija Ana opisuje kada i kako je stupila u saobraćaj sa dušama u čistilištu: "Moj vlastiti saobraćaj sa dušama u čistilištu zbio se kratko nakon smrti mojeg oca. Tada je bio početak." Prva pokojnica koja se Mariji Ani Lindmayer ukazivala i to više puta, tražeći pomoć u molitvi, bila je djevojka Marija Pecher, koja je preminula 28. studenog 1690. Također i djevojčina majka je dolazila. "Kod tih ukazanja doživjela sam toliko utjehe, ali su me te duše također dosta stajale. Nakon što sam ja prikazala za njih sve zadovoljštine, majka i kći su na blagdan svete mučenice Lucije, 13. prosinca 1690, ponovno došle u moju sobu te sam čula prekrasnu pjesmu: "Obradovah se kad mi rekoše: Hajdemo u Dom Gospodnji!" to me je ispunilo neopisivom radošću. Slijedeće noći javila mi se majka mog oca; bio je to blagdan sv. Ivana od Križa, na koji dan je ona prije 17 godina preminula. Ja nisam mogla ni vjerovati, da bi ona još mogla biti u čistilištu. Smatrala sam da je već dugo u Nebu. Ona je kod nas živjela 17 godina u slozi i miru te nije bilo nikakvih razmirica između nje i moje mame. Stoga je ona bila veoma omiljena. Baka je provodila pobožan život, dala lijepi primjer te do njezina odlaska - bilo joj je 84 godine - mnogo je molila i bdjela. To nam je dalo pouzdanje da ona više nije u čistilištu. No Božja pravda je tražila potrebno čišćenje.Zato je došla tražiti pomoć."

Službenici Božjoj Mariji Ani dolazili su i tražili pomoć ne samo rođaci, nego i znanci iz bliže i dalje okoline, te osobe iz plemstva i klera Münchena. Pokojni bi se preporučivali u molitve, zasluge dobrih djela te prikazivanje Predragocijene Kristove krvi

za oslobođenje iz čistilišta. Kada i kako su se smjele javiti duše iz čistilišta. O tome izvještava službenica Božja u svojim zapisima: "Ako je Božja volja, da neka duša dugo trpi – ne dobivam nikakvu spoznaju o njoj. Tek onda kada neka duša stekne milost kod Boga, te se smije javiti, primjetim ja njezinu prisutnost tek polovično te ja ne smijem još postavljati pitanja, tko je ona; osjećam svojom dušom da mi još to nije dano znati. Sam me Bog potakne i rasvjetli kada želi da upoznam dušu. Kada me Bog učini spremnom da neku dušu mogu primiti, tada mi je jasno da će se toj duši brzo pomoći za oslobođenje... Duše same kažu kako i sa čime im se može pomoći. Duše iz čistilišta su mi često objasnile da njima veoma koristi prikazivanje patnji koje nas zadese. Danju i noću bi me upozoravale pomoću plamenih varnica koje bi padale na moje ruke, noge ili postelju." Mističarka kaže: "Za čistilište je isteklo vrijeme Milosti, tamo vlada stroga Pravda!" - Drugom zgodom je izjavila: "I meni objavljeno je kako dušama u čistilištu se 1 sat patnje čini dužim nego 20 godina teških patnja na zemlji. Duše u čistilištu su spremne biti u stanju čišćenja do Sudnjeg dana nego da se sa najmanjom mrljom pokažu pred Bogom. Duše u čistilištu se mogu zvati svetim dušama jer su pune ljubavi prema Bogu, te sve više izgaraju čežnjom da gledaju lice dragog Boga. Preko 12 godina živjela je Marija Ana Josipa kao karmeličanka, u samostanu koji je ona osnovala te bila poglavarica i učiteljica novakinja. Pri tome je i nadalje imala vizije i ukazanja što su je poticala na molitvu i zadovoljštinu za obraćenje grešnika i oslobođenje duša iz čistilišta. Službenica Božja Marija Ana Lindmayer zatvorila je oči za ovaj svijet 6. prosinca 1726. u dobi od 69 godina da primi nagradu u Nebu, zajedno sa dušama iz čistilišta, koje je ona po svojim molitvama i žrtvama oslobodila.

Službenica Božja Ana Katarina Emmerich, redovnica (+ 9. veljače 1824)

Rodila se u seljačkoj obitelji 8.rujna 1774. g. u Flamske kraj Coesfelda u Njemačkoj pokrajini Westfaliji. Već od najranije mladosti bila je obdarena mističnim posjetima Blažene Djevice Marije i samog Spasitelja u liku Djeteta ili dječaka Pastira. Svoje izvanredne doživljaje i darove nije mogla drugima otkrivati, jer joj nisu vjerovali. Prisiljena je bila da bude povučena i tiha. Godine 1802.

stupila je u samostan Augustinki na Agnetenbergu kod Dülmena. Uskro je bolešću i duševnim patnjama te mnogo molitvom postala nositeljica Isusovih Rana, promatrajući "gorke Patnje i Život Isusa Krista." Bila je velika zagovornica nevoljnika progonjene Crkve na Zemlji kao i nevolja patničke Crkve u čistilištu. Od mladosti se zauzimala za oslobođenje duša iz čistilišta. Izvanredna ukazanja i vizije povećali su njezinu revnost i zagovorničku ljubav. Ona je vidala duše u čistilištu u velikoj žalosti - to je bila žalost poradi odjeljenosti od Boga - ali je primjećivala i izraz radosti kod duša, zbog blažene nade u božanskom pokoju u vječnom Svijetlu. Službenici Božjoj Ani Katarini bi dano da zna zašto neke duše moraju biti duže u čistilištu, dok druge samo "prođu" kroz čistilište. Za Anu Katarinu Emmerich bijaše neopisiva radost kada bi vidjela kako su neke duše iz čistilišta oslobođene patnja. Duše iz čistilišta dolazile su kod nje i tražile pomoć. Dok je s jedne strane slušala žalosne vapaje za pomoć s druge je strane čula zahvalno klicanje spašenih. Ona je imala jasnu i živu predstavu čistilišta: "To su likovi različitih osoba; koje sam u svojem životu poznavala, jasno sam mogla razlikovati." Uvjerena u spasonosnu moć Predragocijene Isusove krvi, jednom je zgodom rekla: "Samo vjeruj: Krist nije badava visio tri sata prepun boli na križu; mnogo je više spašenih nego li mi mislimo." Dušni dan bi doživljavala kao veliku obavezu prema dušama u čistilištu, ali kao njihov dan radosti. Promatrajući u viziji sud duša nakon smrti, primjetila je kako "teški grešnici" bivaju osuđeni - i to samo oni koji su odbijali da se obrate i prezirali Božje milosrđe. Službenica Božja Ana Katarina imala je veliku ljubav i brigu prema dušama u čistilištu; velika je bila njezina radost pri njihovom oslobađanju.

Blažena Ana Marija Taigi (+ 9. lipanj 1837)

Rođena je u Sieni godine 1769. Otac joj je bio ljekar. U Rimu se udala za jednog radnika. Bila je majka sedmoro djece, revna Trećeredica. Kao žena i majka bila je savršena u kršćanskom smislu riječi. Provodila je strogi pokornički život i upravo se žrtvovala za grešnike i duše u čistilištu. Uspjela se do vrhunca kršćanskih kreposti. Davala je savjete predstavnicima Crkve i

države. Bila je obdarena rijetkim karizmama. Kao na nakoj svjetloj kugli gledala je prošle i buduće događaje. Bile su joj poznate i tajne srdaca. Među ostalim, sa sigurnošću je znala sudbinu pokojnih. Znala je uzrok i trajanje naknadnih patnja duša u čistilištu. Duše iz čistilišta su često tražile pomoć kod blažene Ane Marije Taigi. Sa puno boli i patnja oslobađala je ona pokojne od njihovih dugova. Uz velike boli znala bi blaženica odlaziti na grob pokojne osobe koja je tražila pomoć. Blaženica se posebno zauzimala za duše pokojnih svećenika kojima je bila potrebna pomoć. Dušama koje je oslobodila iz čistilišta blaženica bi preporučivala potrebe Crkve a napose Petrove nasljednike, pape.

Blažena Marija Eugenija de Smet, redovnica (+ 7. veljače 1871)

Rođena je 1825. u Lillu kao treće od šestoro djece Henrika i Pauline de Smet. U djetinjoj dobi zainteresirala se za čistilište i pomagala dušama u čistilištu svojim molitvama. I drugoj djeci bi govorila o čistilištu na ovaj način: "Ako bi netko od naše mlade, male braće i sestara bio zatvoren u zatvor u kojem je vatra, a mi bi trebali reći samo jednu riječ da ih iz tog mjesta muka oslobodimo, zar ne bi trebalo reći tu riječ. To je slučaj sa siromašnim dušama u čistilištu. One se nalaze u plamenom zatvoru, mi ih možemo iz toga osloboditi, ali se mi krzmamo da to učinimo."

Kao djevojka je poduzimala male žrtve da bi olakšala stanje duša u čistilištu. Jednom zgodom pisala je nekoj svojoj prijateljici: "Udvostručimo naše molitve da oslobodimo duše iz čistilišta! Ja bih željela isprazniti čistilište!" Ona je ovako razmišljala: "U Crkvi postoje razna društva koja pomažu kršćanskom puku u raznim nevoljama. Zar ne bi trebalo postojati društvo koje bi se posebno zauzimalo za pomoć pokojnima? 80.000 ljudi umire svakodnevno, a tko se žrtvuje za te bijedne duše?". Kako bi bila sigurna da joj te misli dolaze od Boga, moljaše se ona prilikom Euharistijskog Blagoslova 1. studenog 1855. ovako: "Ako si Ti, moj Gospodine i Bože, meni nadahnuo tu misao o dušama u čistilištu, tada Ti ostvari, da mi neka prijateljica pri izlazu iz crkve progovori o čistilištu." Samo što je izašla iz crkve, obrati joj se jedna prijateljica ovim riječima: "Eugenija, dok je bilo izloženo Svetootajstvo, učinila sam odluku da ću zajedno sa tobom moliti se i žrtvovati

kroz mjesec studeni za duše u čistilištu!" Nije bila zadovoljna ni tom potvrdom, pa je dala upitati za savjet svetog arškog župnika Ivana Vianeya. On joj je objasnio da je njezina zamisao "draga misao iz srca Isusova, te da to Djelo Bog želi odavno". Božanska providnost pokazala je budućoj Blaženi kako treba konkretno da ostvari tu zamisao. Budući da je zatražena za skrb i brigu oko jedne bolesnice, poduzele su za cilj da zajedno ostvare planirani institut. "Mi ćemo se posvetiti najbjednijima i napuštenima na ovom i drugom svijetu!" Tako je nastala redovnička Kongregacija "Pomoćnice siromašnih duša." Njihov četvrti zavjet je: "Moliti, trpjeti i raditi za duše u čistilištu." Nakon duge i teške bolesti raka, završila je svoje patnje 7. veljače 1871. Blaženom ju je proglasio papa Pijo XII godine 1957. Kongregacija sestara siromašnih duša u čistilištu broji sada preko 1500 članica u 65 kuća po cijelom svijetu. Blažena Marija od Providnosti im je zaštitnica i uzor. Ali ne samo svojim sestrama.

Službeni naslov njezine Kongregacije glasi: "Auxiliatrices des Ames du Purgatoire" - Pomoćnice duša u čistilištu.

Sveta Gemma Galgani, djevica (+ 11. travanj 1903)

Rođena je 1878. u Camigliano kod Lucca (u Italiji). Otac joj je bio ljekarnik. Svoj kratki život proživljela je u gradu Lucca. Kao dijete primila je izvrstan kršćanski odgoj. Rana smrt majke, oca, brata Gina, obiteljski financijski krah i bolesti doprinjeli su čišćenju siromašne Gemme. Radi slabog zdravlja nisu je primili u samostan. Po zagovoru svete Marije Margarete Alacoque, 2. ožujka 1899. ozdravila je od teške bolesti.

Ubrzo je Bog poslao Gemmi druge patnje, kojima je postala živa slika Propetoga. Uoči blagdana Presvetog Srca Isusova, 8. lipnja 1899. prima ona na svoje ruke, noge i prsi Rane Gospodinove. Od tada proživljava sve prizore Isusove Muke, posebno navečer svakog četvrtka na petak. Za obraćenje grešnika i pomoć dušama u čistilištu daruje se Bogu kao žrtva. Zato trpi različite bolesti, duševne smetnje, napasti i udarce sotone. Oko tri godine živjela je u tuđoj kući. U teškim patnjama svetica je nalazila utjehu u svetoj pričesti i posebnim mističnim darovima. Često su joj se ukazivali Isus Krist, Majka Božja, anđeo čuvar. Iz viđenja

doznaje sve bolje za vrijednost trpljenja. Ona piše kako joj Isus govori: "Želiš li me ljubiti? Bez prestanka trpi za me. Križ je prijestolje za one koji me pravo ljube. Križ je baština izabranika u ovom životu, rajske ljestve. Gledaj križ, čavle, trnje: sve je djelo ljubavi! Gledaj i uči kako se ljubi. Najveći dar što ga dajem duši, koja mi je vrlo draga, jest to što joj dajem da trpi!"

Molitvom i pokorom je pomagala duše u čistilištu. Za te duše je naposc prikazivala svoje vanjske i unutarnje patnje. Običavala je reći: "Da, hoću trpjeti; trpjeti za grešnike, a naposc za siromašne duše u čistilištu!" U svom *Dnevniku* je zapisala jednom zgodom: "Anđeo čuvar mi je rekao, da Isus želi pripustiti mi večeras dužu patnju, u trajanju od dva sata, počevši od devet sati, i to za neku dušu u čistilištu."

Jednom zgodom ukaže se svetoj Gemmi pokojna redovnica pasionistkinja sestra Marije Terezije od Djeteta Isusa. Sa izrazom patnje zamolila je za pomoć, budući da u čistilištu ispašta teške boli. Od tog časa udvostručila je sveta Gemma svoje molitve za pokojnicu: "Isuse, povedi sestru Mariju Tereziju brzo u Raj. Ona je duša za tebe napose dragocijena. Dopusti mi da ja trpim za nju! Želim ju vidjeti oslobođenu čistilišnih patnja."

Nakon toga je svetica kroz dva mjeseca trpjela užasne boli. Evo kako je opisala sv. Gemma ponovni dolazak sestre Marije Terezije: "Oko pola jedan, dođe mi Majka Božja i upozori me da se približava vrijeme. Nakon nekog vremena ukaže se, stupi predame, sestra Marija Terezija, u redovničkom odijelu pasionistkinje, u pratnji svojeg anđela čuvara i Isusa. O koliko se je izmjenila od onog dana, kada ju vidjeh prvi puta. Sa smiješkom mi se približila i rekla, da je sada stvarno sretna, te odlazi u vječno veselje svoga Spasitelja. Ponovno mi je zahvalila. Mahnula mi je rukom za rastanak, te zajedno sa Isusom i anđelom čuvarom uzašla u nebo. Bilo je 2 sata i 30 minuta."

Patnica Gemma je preminula na glasu svetosti, 11. travnja 1903. Blaženom je proglašena 14. svibnja 1933. a uvrštena u popis svetaca svečano od pape Pija XII, dana 2. svibnja 1940.

Časna Josipa Menendez, redovnica (+ 29. prosinac 1923)

Rođena je u Madridu 4. veljače 1890. Na krštenju je dobila ime Marija Josipa. Otac joj se zvao Leonardo Menendez a majka

Lucija. Prvo dijete koje im se rodilo Franjo, živjelo je kratko vrijeme. Josipa je ostala kao najstarija sa još tri sestre: Mercedes, Carmen i Angela. I najmlađe rođeno dijete, Leonardo, je nakon par mjeseci umrlo. Josipa je primila svetu Potvrdu u petoj godini. Sa sedam godina se prvi put ispovijedila. Prvu sv. pričest dobila je 19. ožujka 1901. Od tog vremena odlučila je stupiti u samostan. Radi duhovnog zvanja napustila je Španiju 4. veljače 1920. Redovničko odijelo obukla je u Les Feuillants kod Poitresa (u Francuskoj) 16. srpnja 1920. Sestra Josipa bila je u čestim ukazanjima u saobraćaju sa Isusom Kristom i dušama u čistilištu. Za vrijeme korizme 1922. godine sestra Josipa je doživljavala danonoćno paklene napadaje. Tada joj je Gospodin dopustio da pogleda drugi ponor patnje: čistilište. U to vrijeme dolažahu k njoj mnoge duše tražeći njezin zagovor i žrtve. Najprije je sestra Josipa bila potresena, no s vremenom se privikla na posjet tih duša koje pate. Saslušala bi ih, pitala za ime, ohrabrila ih, te im obećala svoj zagovor.

Sestra Josipa je brižljivo zapisivala imena duša, dan smrti, mjesto smrti ovih pokojnika, koji su joj bili posve nepoznati. Svi su ti slučajevi pomno ispitani i ustanovljeno je da odgovaraju istini. To je dragocijena potvrda da je ona stvarno kontaktirala sa dušama iz čistilišta.

Neka duša iz čistilišta, koja je došla da obavijesti da je upravo solobođena čistilišnih muka, rekla je sestri Josipi još ovo: "Nije presudan ulazak u samostan, nego je odlučan ulazak u vječnost." Jedna druga duša, koja se preporučivala redovnici Josipi rekla je: "O kada bi Bogu posvećene osobe znale kako se u čistilištu mora platiti i za malene naravne propuste."

Neki pokojni svećenik ukazao se sestri Josipi rekavši: „Svršava moje izgnanstvo, sada idem u vječnu domovinu. Neka je blagoslovljena beskonačna Božja dobrota koja je dopustila da svoju nevjernost namirim patnjama i žrtvama drugih duša. Kakvu li bi slavu u nebu posjedovati mogao, da je moj život bio drugačiji!" Jedna joj se duša požalila: "Bila sam pozvana u duhovni stalež, ali sam tu milost izgubila čitajući loše knjige.."

Sestra Josipa Menendez je svojim molitvama i patnjama ne samo mnoge duše očuvala od vječne propasti nego je nebrojene duše oslobodila iz čistilišta. Umrla je na glasu svetosti 29. prosinca 1923. godine.

***

Gorljivo su pomagali dušama u čistilištu:

- sveti Ivan Bosco (+ 1880)
- Anna Schäffer iz Mindelstättena (+ 25. listopada 1925)
- Majka Ursula Hibbeln (+ 17. svibanj 1940)
- službenica Božja Marija Faustina Kowalska (+5. listopada 1938)
- Margareta Schäffner (+ 15. travanj 1949)
- Terezija Neumann iz Konnersreutha (+ 18. rujna 1962)
- princeza Eugenija iz Leyena (+ 9. siječnja 1929)

Velika pomoćnica i glasnica duša u čistilištu naše generacije je

M a r i j a   S i m m a

U knjizi "Moji doživljaji sa siromašnim dušama" opisuje svoje susrete i razgovore sa dušama u čistilištu od 1940. do naših dana.

U Iloku, 11. lipnja 1990. Fra Bogdan Cvetković, kapelan

U ovo naše vrijeme, kada se Nebo obraća zemlji, ljudi osjećaju i veliku potrebu za nadnaravnim. Oni žele upoznati poruke Neba, naslutiti tajne zagrobnog života, spoznati prisustvo i djela sotone i moć anđela...

Ovom knjigom odgovaramo na neka pitanja koja se tjeskobno postavljaju i čiji se odgovori teško nalaze.

ISBN 953-96886-0-4

